

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

instagram catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

twitter @catalunyacristiana.bsky.social

youtube @catcristiana

youtube catalunya cristiana

Sant Fructuós, una devoció bressolada pel Mediterrani

Les relíquies dels primers màrtirs cristians de la península Ibèrica van bastir un pont de comunió entre Tarragona i Gènova

P 8-12

Abbadia de Sant Fructuós de Capodimonte a Camogli (Gènova).

VIDA ECLESIAL

Simona Brambilla,
prefecta, una
decisió històrica

P 16-17

PARRÒQUIES EN SORTIDA

**Visitem Sant
Esteve, a Parets del
Vallès**

P 26 - 29

Carme Escalés

SUMARI

19 GENER 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Parròquies en sortida	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

18-20

Entrevista a Joan Àguila, provicari general per a la pastoral de Tarragona

L'arquebisbat ha implantat un nou mapa pastoral, amb una major implicació dels laics

23

Maria Regina Goberna, in memoriam

Va fer del seu taller monàstic una escola de bellesa i de pregària

38-39

Tesi doctoral sobre el teòleg Dr. Joan Baptista Manyà

L'autor és el filòsof Ramon
Rosales

40

Recuperació de les pintures de la capella Gitana a la presó Model

Helios Gómez va pintar-les en
homenatge a la Mare de Déu de
la Mercè

EDITORIAL

Un patrimoni per descobrir

A l'àrea i recinte de la catedral de Tarragona hi trobem el Museu Bíblic Tarraconense i el Museu Diocesà, impulsats i dirigits per Andreu Muñoz Melgar, doctor en Arqueologia Clàssica. Des del punt de vista arqueològic, els diferents nivells del subsòl ens ofereixen un recorregut per dos mil anys d'història. El gran mur perimetral del recinte de culte imperial de Tàrraco ens permet connectar el temple d'August, l'actual catedral d'origen medieval i un refugi anti-aeri de la guerra civil espanyola. A Tarragona hi trobem les nostres arrels cristianes. Així ens ho evidencien la probable acció missionera de l'apòstol Pau i la documentació dels primers màrtirs cristians de la península Ibèrica: el bisbe de Tàrraco, Fructuós, i els seus diaques Auguri i Eulogi. En l'època tardoromana l'Església de Tarragona va esdevenir seu metropolitana de la Província Tarraconense i, com a tal, va ser dinamitzadora dels molts Concilis provincials i alguns dels seus bisbes van ser designats com a legats del Papa per a les províncies hispàniques. El patrimoni documental, artístic i arqueològic paleocristià que la ciutat ha llegat és, en el seu conjunt, el més notable de tota la península Ibèrica. L'arquebisbat de Tarragona, amb la col·laboració de les universitats, les administracions, empreses i fundacions, treballa per protegir, historiar, museïtzar i divulgar aquest patrimoni que ens parla de la nostra història i de les nostres arrels. Un patrimoni que encara no és prou conegut i que val la pena ajudar a descobrir. Aquesta setmana, a *Catalunya Cristiana*, us fem avinent un bocí d'aquesta història.

.....

La setmana en tuits

IGNASI MORETA

@IgnasiMoreta

09/01/2025

Editor de *Fragmenta*

A partir de dijous vinent impartiré un taller sobre la poesia de Joan Alcover a la Fundació Joan Maragall. A la primera sessió comentarem tres poemes extraordinaris: *La Balanguera*, *Notes de Deïà* i *La sirena*

JOSEP RULL I ANDREU

@joseprull

08/01/2025

President del Parlament de Catalunya

Enguany, el Grup de Treball Estable de Religions fa 20 anys. Catòlics, protestants, jueus, musulmans i ortodoxos, representants oficials d'institucions religioses, treballant, plegats, per construir civilitat. Una eina pràcticament única a Europa. Un autèntic tresor que hem afaïçonat a Catalunya

HANNAH BROCKHAUS

@HannahBrockhaus

07/01/2025

Catholic News Agency

El papa Francesc ha nomenat per primera vegada una dona, sor Simona Brambilla, com a cap d'un dicasteri de la Cúria Romana, prosseguint amb l'increment del nombre de dones en funcions de lideratge al Vaticà, un segell distintiu del seu pontificat

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

ROSA DEULOFEU, MODEL DE SERVEI A L'ESGLÉSIA

La missa en memòria de Rosa Deulofeu, 21 anys després de la seva mort als 44 anys, es va celebrar el 7 de gener per primera vegada a l'església de Santa Anna de Barcelona, presidida pel bisbe auxiliar Javier Vilanova. En una entrevista el mateix dia al programa *Sense distància*, el postulador diocesà de la Causa, Mariano Santamaría, va explicar que "el procés de beatificació de Rosa Deulofeu, en marxa des del 2009, està gairebé acabat en la fase diocesana, però ara se'n retarda el tancament perquè es puguin recollir més testimonis i proves, com també

per donar-la a conèixer més".

El postulador va dir que "el més important de Rosa Deulofeu és la seva participació en el Concili Provincial Tarraconense el 1995, amb grans intervencions dirigides als joves, i també el fet que deixés un bon lloc directiu a 'la Caixa' per dedicar-se a l'educació en el lleure". Rosa Deulofeu, presentadora de l'històric programa catequètic *Mar de claror* a Ràdio Estel, va ser delegada de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona (1993-2004) i va col·laborar amb diverses entitats eclesials.

Zoom MACIÀ GRAU

Angelus News

"Si us plau, continueu pregant per tots els que pateixen a causa dels incendis forestals que assolen el sud de Califòrnia." Aquesta va ser la petició de l'arquebisbe de Los Angeles, José H. Gomez, després de la brutal onada d'incendis que des del 7 de gener passat va arrasar diversos barris de la ciutat, deixant deu víctimes i obligant a evacuar més de 100.000 persones. Aquest incendi ha estat un dels més devastadors en la història moderna de Los Angeles, ja que en el moment del tancament d'aquesta edició, havia destruït més de 1.000 habitatges i edificis, entre els quals l'església de Corpus Christi.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

24 de gener del 1924

Sant Petersburg o Petrograd, per decisió del soviets, passa a anomenar-se Leningrad, nom que perdurà fins al 1991

Contrapunt

Justícia social

FRANC RIGOL Advocat i Professor
Universitat Ramon Llull

Els estats haurien d'invertir més recursos en els centres de formació i universitats

Apel·lem a l'estat social, a l'equitat, a la redistribució de la renda i d'altres conceptes per parlar de justícia social. Avui, gràcies encara al sosteniment precari de l'estat del benestar, podem dir que s'ha avançat molt en la igualtat d'oportunitats en les societats modernes degut a la introducció de polítiques de protecció social fins gairebé acabar amb la pobresa extrema i la marginalitat. I és que l'estat benefactor ha vingut a garantir uns drets fonamentals bàsics dels ciutadans. Per contra, els més crítics creuen que un estat massa protector fa ciutadans paràsits i massa dependents perquè creuen que viure del subsidi, les prestacions i les ajudes públiques

acaben per convertir-se en un hàbit.

En el rerefons aflora una pregunta: com s'ha d'ajudar els ciutadans més desfavorits d'una societat? És molt lloable que una part important de la despesa pública es dediqui a fer política social per garantir uns drets mínims dels ciutadans però també és lícit defensar que aquesta protecció no es pot cronificar. L'estat del benestar ha de garantir uns drets però els ciutadans també han de prendre consciència que també tenen uns deures. I això s'aprèn educant i ensenyant.

Els estats haurien d'invertir més recursos en els centres de formació i universitats, no solament en estudis pràctics per guanyar-se la vida

sinó també a fer pedagogia i formar les persones en termes de justícia, a forjar uns valors i a conrear la bondadia i l'autosuficiència. Una societat exitosa és aquella que promou que els seus integrants siguin cada dia millors persones i no que unes competeixin per ser millors que les altres. Un estat benefactor ha de ser inclusiu, perquè en els seus integrants arrela un sentiment de pertinença a una comunitat, un espai on tinguin garantits el gaudi d'uns drets però també el ferm compromís per complir uns deures. La justícia social triomfa en aquelles societats on hi ha un consens dels ciutadans sobre quins són els seus drets i els seus deures. ■

Rosa Deulofeu (1959-2004), el somriure de la fe

Estimada Rosa

SANTI COLLEL AGUIRRE

Prevere

Era una dona de molt bon gust en allò que és espiritual de la persona i la seva formació

La Rosa fou elegida en el seu dia per ser presidenta del Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC). Foren els anys més intensos del nostre treball conjunt: cursos de monitors, visites a centres d'esplai, a colònies i camps, acompanyament de centres que volien créixer més i més en la fe. Foren uns anys apassionants, plens d'activitats de missió, d'apostolat. En un moment determinat, el qui havia estat fins aleshores consiliari diocesà del MCEC va cloure el període de temps per al qual havia estat nomenat, i la Rosa, després de considerar diferents opcions, va demanar-me si volia fer aquest "viatge" amb ella. No ho vaig dubtar: un sí rotund. Als pocs mesos, la Rosa fou

nomenada delegada diocesana de Joventut (càrrec des del qual serviria l'Església fins a la seva mort). Vam riure molt, i ella mateixa em va ajudar a encaixar i acceptar una realitat que se'm feia nova, el fet d'exercir el servei que l'Església de Barcelona em demanava, però amb uns paràmetres del tot diferents. No sempre em va ser fàcil, però sempre vaig poder comptar amb el seu suport, consell, ajut i, quan calia, també consol.

La Rosa sempre va saber tenir cura dels seus. Mai no va descuidar la seva família de sang: en Joan i la Montserrat —els pares—, el seu germà Antoni... tietes, cosines i cosins... I tampoc aquella altra família que som l'Església. Si ens veia pre-

ocupats o neguitosos, ràpidament ens convidava a fer un cafè, a fer un volt, o a asseure'ns en alguna capella i en silenci pregar junts. Tenir-nos a totes i a tots ben presents en la seva rica i intensa vida de pregària era una de les moltes maneres que tenia de cuidar-nos... Un punt de llibre dedicat, un petit obsequi, un recordar-me constantment que no sols havíem de fer goig per dintre, també per fora, i que no podíem anar de qualsevol manera a les reunions, visites... Era una dona de molt bon gust en allò que és espiritual de la persona i la seva formació, tanmateix calia aquest bon gust discret en les formes i el vestir, de tal finor que, lluny de cridar l'atenció, et feia passar correctament desapercebut. ■

Enguany, els organitzadors de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians ens proposen que meditem un preciós text de l'Evangeli de Joan, la resurrecció de Llàtzer

Units per la mateixa llum

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

Ahir, dia divuit, vam iniciar la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, que finalitzarà el dia 25 de gener. Aquestes dates concretes no són fruit de l'atzar, ja que abracen el període entre el dia que, tradicionalment, se celebrava la festa de la Càtedra de sant Pere i la festa de la Conversió de sant Pau.

A què es deu el protagonisme d'aquests dos grans sants en aquesta celebració? Els apòstols Pere i Pau són un model de treball ecumènic. Eren molt diferents entre si i van tenir discrepàncies; tanmateix, van saber respectar-se i treballar per mantenir unida l'Església de Crist.

Enguany, els organitzadors de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians ens proposen que

meditem un preciós text de l'Evangeli de Joan, la resurrecció de Llàtzer (Jn 11,17-27). En aquest episodi, Jesús va a casa d'una família amiga per visitar Llàtzer. Quan hi arriba, es troba que Llàtzer ja ha mort i que ha estat sepultat. En aquest moment de dolor, Jesús acompanya i consola tota la família i els dona esperança, l'esperança de la fe.

En aquest fragment, Jesús dialoga amb Marta sobre allò que uneix tots els cristians: la fe en la resurrecció. Els cristians creiem que Jesús és la resurrecció i la vida, el nostre únic Senyor i Salvador. Jesús ens diu que, si tenim fe en Ell, viurem per sempre. Ho creiem, això? El lema d'aquesta setmana de pregària: "Ho creus, això?" (Jn 11,26) incideix precisament en el fonament de la nostra fe.

Aquesta fe ens pot motivar a actuar com ho fa Jesús. Ell s'acosta als més petits i vulnerables i, com veiem en el relat de Llàtzer, es queda amb ells, els escolta i els atén.

Aquests dies són una bona ocasió per reflexionar i treballar per la unitat dels cristians. Fixem-nos en el meravellós que és tot allò que ens

uneix i respectem les nostres diferències. Siguem tots u (cf. Jn 17,21).

Amb aquest esperit ecumènic,enguany tenim el goig de celebrar, d'una banda, el 1.700 aniversari del Concili de Nicea, on es va formular un credo que recollia els fonaments comuns de la fe cristiana. Va ser un intent de posar en comú tot allò que unia els cristians de diferents contextos culturals.

D'altra banda, el passat mes de novembre, vam celebrar la constitució de la Taula de Diàleg Interconfessional de Catalunya. Una iniciativa promoguda pels representants de les diverses confessions cristianes que conviuen a Catalunya amb l'objectiu de treballar pel diàleg ecumènic. Déu vulgui que aquesta Taula ajudi a construir ponts sòlids entre els cristians.

Benvolguts germans i germanes, els cristians som humils llànties que volem il·luminar el món amb la llum de Crist. Som llànties diferents, però amb la mateixa llum. Demanem al Senyor que puguem treballar junts perquè, allà on hi hagi foscor, puguem portar-hi la seva llum. ■

Les relíquies dels primers màrtirs cristians de la península Ibèrica escampen devoció Mediterrani enllà

SANT FRUCTUÓS, PATRIMONI ESPIRITUAL DE TARRAGONA I GÈNOVA

CARME ESCALES

L'any 259, Tarragona era part clau del l'Imperi romà sota el govern dels emperadors Valerià I i Gal·liè, l'anomenada Hispània Citerior. El 16 de gener d'aquell any, l'ordre de perseguir cristians, seguidors d'una religió considerada il·legal aleshores, va dur a arrestar el bisbe tarragoní Fructuós —també dit Fruitós— i els seus diaques, Auguri i Eulogi. Els van tancar a la presó i, cinc dies després, els van portar davant del governador, els van jutjar i condemnar a la crema, que es va fer

aquell matí a l'amfiteatre. A la nit, la comunitat cristiana va anar-hi a recollir totes les restes que van poder, per donar-los una digna sepultura. En algun lloc a la vora del riu Francolí, van pregar per les tres ànimes que ja feien al cel.

Sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi són els tres primers màrtirs cristians documentats de la península Ibèrica. El relat de la seva detenció i martiri es recull a la *Passio Fructuosi* (Actes Martirials del bisbe de Tàrraco Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi, protomàrtirs hispànics). El document, d'autoria anònima i redactat probablement entre la segona meitat del segle III i la primera meitat del segle IV, narra el procés martirial dels tres clergues,

des de la seva detenció per ordre del governador de la Hispània Citerior, fins al seu martiri i glorificació. És el document literari martirial més antic de la península Ibèrica, citat posteriorment per autors com sant Agustí d'Hipona a les seves *Homilies* o el poeta Aureli Climent Prudenci, al seu *Llibre de les corones*.

Així ho expliquen des de l'Associació Cultural Sant Fructuós, que treballa per donar a conèixer la figura de Fructuós i apropar a tothom el patrimoni paleocristià de Tarragona. Formada per quatre-cents membres, actua com a pont entre l'Església, la cultura i la societat. Un dels seus membres, Andreu Muñoz Melgar, que és doctor en Arqueologia Clàssica i delegat diocesà per a la Cultura, és

Fotograma de la pel·lícula "La passió de Sant Fructuós", que s'estrena el diumenge 19 de gener al Teatre Tarragona, a les 17.00 i a les 19.00 h.

l'autor del text de l'obra teatral inspirada en la *Passio Fructuosi* que cada dos anys, i des del 1990, es representa a l'amfiteatre romà de Tarragona. L'estrena fou el 20 de gener del 1990 a la catedral i el juliol del mateix any a l'amfiteatre.

Enguany, amb motiu dels trenta-cinc anys d'aquella primera representació de la Passió de Sant Fructuós a Tarragona, s'aprofitarà per estrenar, el diumenge 19 de gener, la pel·lícula que recrea els fets històrics de la detenció, martiri i sepultura del bisbe tarragoní i els dos diaques. Es farà al Teatre Tarragona en dos passis, a les cinc i a les set de la tarda.

L'audiovisual, de quaranta-cinc minuts, ha estat realitzat en català i doblat al castellà, al francès i a l'anglès, amb la idea de fer-ho l'any vinent a l'italià. L'objectiu d'aquesta pel·lícula, en paraules d'Andreu Muñoz Melgar, "és universalitzar el coneixement, la transferència social de sant Fructuós". Conscients del gran interès que té aquesta obra audiovisual per a les comunitats més sensibilitzades pel cristianisme primitiu, des de l'Associació Cultural Sant Fructuós se n'ha impulsat la realització també per donar a conèixer els escenaris de la ruta dels primers cristians de Tàrraco.

Per això, explica Muñoz, "s'ha

treballat un guió especial a través d'espais arqueològics de Tarragona que, juntament amb el vestuari i amb un estudi històric ben elaborat al darrere, aconseguirà una reconstrucció històrica molt fidel de l'escenari i moment històric del martiri". Andreu Muñoz assegura que "l'ambientació és espectacular". "L'amfiteatre, el fòrum, les voltes del circ de Tàrraco... A Tarragona tenim un conjunt monumental paleocristià d'una rellevància excepcional l'origen del qual resta lligat a la passió de sant Fructuós, un martiri molt ben documentat", afirma Muñoz, que és director del Museu Diocesà de Tarragona, del Museu Bíblic Tarraconense i de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós.

D'aquest passat patrimonial tan impressionant, també destaquen la Necròpolis i el Museu paleocristians. S'hi mostren les pràctiques funeràries romanes, les tipologies sepulcral i com aquest espai va esdevenir lloc de culte martirial i centre de peregrinacions fins entrada l'època visigòtica. El Museu i Necròpolis paleocristians de Tàrraco conserven la col·lecció més rica d'art i arqueologia paleocristiana de la península Ibèrica, amb sarcòfags, laudes musivàries, aixovars funeraris i una extraordinària col·lecció epigràfica cristiana.

Sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi són els tres primers màrtirs cristians documentats de la península Ibèrica

Amb la pel·lícula "La passió de Sant Fructuós", Tarragona compta amb un nou instrument de transferència social i de coneixement sobre un fonament històric

Capella dedicada als tres màrtirs a la catedral de Tarragona.

El relat de la passió dels tres màrtirs, tal com expressa Andreu Muñoz, “dona sentit al recorregut que connecta amb els orígens cristians de tot el país”. I, amb la pel·lícula que ara s'estrena, Tarragona comptarà amb un nou i valuós “instrument de transferència social i de coneixement sobre un fonament històric, un relat que dona intel·ligibilitat al patrimoni arqueològic que, en el cas de Tàrraco, el fa bastant excepcional”, precisa el membre de l'Associació Cultural Sant Fructuós. Visitar Tarragona i no conèixer aquests vestigis del cristianisme primitiu i la passió de Sant Fructuós, puntualitza Muñoz, “és com anar a Roma i no entendre Pere i Pau”.

Aprofitem la comparació plantejada per Andreu Muñoz, per quedar-nos a Itàlia, una mica més al nord de Roma, perquè la història del bisbe Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi ni s'acaba el dia que els van matar, ni en terres catalanes.

EL VIATGE DE LES RELÍQUIES

Aquelles cendres que la gent que estimava el bisbe Fructuós i els seus diaques va voler anar a recollir ara fa 1.765 anys a l'arena de l'amfiteatre de l'antiga Tàrraco —on al segle V se li va dedicar una basílica paleocristiana— no varen romandre a Catalunya. Tal com explica Joan Arimany Juventeny en el seu article “Relíquies de sant Fructuós de Tarragona” —publicat al número 15 de la revista *Reliquiae Sanctorum in Catalonia*—, sant Pròsper, darrer bisbe de Tarragona del període visigòtic, cap a l'any 713, tement que en les invasions dels sarraïns arrasessin esglésies i cementiris, i es poguessin malmetre o perdre les restes del bisbe Fructuós i dels seus diaques Eulogi i Auguri, va agafar totes les relíquies i les va embarcar dalt d'un vaixell, i es va fer a la mar. L'acompanyaven dos preveres, Justí i Procopi, i els diaques Pantaleó, Marçal i Jordi.

Sobre les aigües del Mediterrani, a partir d'aleshores, es barregen història i llegenda, per donar cabuda al destí d'aquell viatge que, no només va salvar les relíquies dels tres sants, sinó que també va motivar la construcció d'un monestir per venerar-les en un lloc molt especial, en una cala de la Ligúria. Va ser el lloc on —segons diu una narració llegendaria transferida per dos còdexs

medievals— el mateix sant Fructuós va indicar als dos preveres que navegaven en aquell vaixell sense cap rumb fix. Se'ls va aparèixer en plena nit i els va dir que les havien de portar a un lloc anomenat Caput di Monte (Capodimonte).

En el seu llibre *Sant Fructuós de Tarragona. Aspectes històrics i arqueològics del seu culte, des de l'antiguitat fins a l'actualitat*, Andreu Muñoz transcriu fidelment la narració dels fets segons van recollir diferents autors i documents. El seu treball repassa, així mateix, els diferents temples on es rendeix culte a sant Fructuós. La seva tesi doctoral, de fet, ja versava sobre la dimensió històrica i arqueològica del culte de sant Fructuós. Per tant, passa per Capodimonte, el paratge encisador forjat de fe enmig de la

natura on s'erigeix l'Abbazia di San Fruttuoso.

S'hi pot arribar per mar —surten contínuament vaixells del port del poble veí de Camogli, a una mitja hora al sud de Gènova i que hi porten en poc més de mitja hora—, o bé a peu, des de molts poblets propers i caminant per bonics senders, ja que es troba entre el Parc Natural Regional i l'Àrea Marina Protegida de Portofino.

L'abadia de Sant Fructuós té el seu origen en un monestir benedictí dels segles X, XI i XII fundat sobre una deu d'aigua perenne. Després dels monjos, hi va viure una comunitat de pescadors fins que, l'any 1983, el Fondo Ambiente Italiano (FAI) la va rebre com a donació de la família Doria, que era propietària d'aquest fabulós

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - Maria Cristina)

Abadia de Sant Fructuós a Capodimonte, a la Ligúria italiana. A l'altar de l'església s'hi conserven les relíquies dels màrtirs.

patrimoni des del segle XVI.

El monestir es pot visitar tots els dies de l'any i el tercer dia de Pentecosta es fa una processó. Durant l'estiu, l'entorn és ple de banyistes que volen capbussar-se en les aigües turqueses de la cala on hi ha el monestir i en d'altres properes.

Dins de l'abadia, hi veurem dos claustres magnífics, dels segles XI i XII, diferents pisos i sales, una església primitiva i les tombes dels Doria. En una petita sala, podrem seure a mirar i escoltar la història del monestir resumida en un audiovisual.

RETORN I DISPERSIÓ DE LES RESTES

A l'altar major de l'església, un cofre de plata custodia les relíquies dels màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi. Com bé esmenta l'estudiós de relíquies Joan Arimany, "cal tenir en compte que l'expansió de la devoció a sant Fructuós no es fa a partir de Tarragona, sinó de Capodimonte, ja a l'alta edat mitjana, quan es consagren les esglésies i les dediquen a sant Fructuós". És a dir, aquell viatge per mar que va salvar les restes dels tres sants, per mar o per terra en va retornar també la devoció a Tarragona i a molts altres llocs.

Es fa molt difícil assegurar com a real cada relíquia de sant Fructuós i els seus diaques als temples on es veneren, perquè són molts. A Andalusia se'n documenten, al Llenguadoc, a Sant Fruitós de Bages, a Figueres, a Aramunt, a la Poble de Segur, a Guissona, i fins i tot en algun orato-

ri particular, com en un cas de Vic, segons indagacions de l'eclesiàstic, historiador i arqueòleg català Joan Serra Vilaró.

Reals o no, són relíquies devotament venerades, sobre les quals descansa una part de la història del cristianisme a Catalunya. Relíquies que, com afirma Joan Arimany, "ens remetent a l'eternitat, perquè ningú no mor definitivament mentre és recordat". ■

Sant Pròsper, darrer bisbe de Tarragona del període visigòtic, tement les invasions dels sarraïns, va agafar totes les relíquies i es va fer a la mar

A l'altar major de l'església de l'abadia de Sant Fructuós a Capodimonte, un cofre de plata custodia les relíquies dels màrtirs

ASSOCIACIÓ CULTURAL
SANT FRUCTUÓS

**JOSEP MIRÓ
I ARDÈVOL**
President d'e-Cristians

Sovint es confon ser apolític amb ser apartidista, malgrat ser coses ben diferents

És de bon cristià ser apolític?

Vet aquí una qüestió polèmica. Perquè, en les circumstàncies actuals de la política, declarar-se'n desinteressat, rebutjar-la o menystenir-la, es percep com una actitud noble. Aquest sentiment, a més, està profundament arrelat en el poble cristià i, de manera notable, entre els nostres pastors i preveres, que fan sovint per ignorar la realitat política del propi país.

Crec que en tot això hi ha una confusió de fons gens menor. Sovint es confon ser apolític amb ser apartidista, malgrat ser coses ben diferents.

L'apartidisme és pensar i actuar amb independència de les directrius dels partits; és raonable i, fins i tot, saludable en una societat com la nostra, on aquelles organitzacions han deixat de complir la seva missió original: articular l'opinió pública i transmetre-la als parlaments per a un debat assenyat. Ara en realitat, malden per generar els màxims beneficis per al propi partit, els seus dirigents, i en un segon ordre, l'entorn de militants i d'elits supèrflues. Han esdevingut màquines de poder, degradant la democràcia en una partitocràcia que, en la seva caracterització, s'assembla molt al sistema caciquista del passat.

Perquè això succeís han concorregut

molts factors; uns d'històrics, altres de permanents, com el desafortunat paper que juguen molts mitjans de comunicació. No és gens menor la responsabilitat de la feble consciència cívica de la nostra societat civil, que fa fàcil la vida partitocràtica i encoratja els excessos del poder. I és clar, com a clau de volta, el sistema electoral que l'estimula.

En canvi, ser apolític és una altra cosa. És desentendre's del bé comú, que és, en essència, la finalitat última de la política i un mandat molt principal per al cristià. És un objectiu que ens incumbeix a tots.

La tasca solidària de l'Església en atencions socials, educació, salut i cura és admirable, però és contradictòria si es despreocupa alhora del bé comú. "Els hospitals de campanya són necessaris, però només són un pal·liatiu si no abordem les causes que els omplen de ferits."

Buidar l'aigua que penetra al vaixell en què navega la nostra societat és menys útil si ningú s'interessa per on són els forats i per si el rumb condueix a les roques.

Ocupar-se del bé comú, de les causes que hi hagi tantes víctimes, dels forats que ens enfonsen i del rumb perillós de la nau. A tot això respon la preocupació política, que l'apolític ignora. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana parlem de les **dones** que treballen al **Vaticà**, entrevistem **Mn. Joan Àguila** sobre el nou **mapa pastoral** de l'**arquebisbat de Tarragona**, reflexionem sobre el **fenomen migratori** i recordem la **Gna. M. Regina Goberna**

MCS Arquebisbat de Tarragona

L'arquebisbat de Tarragona està implementant les Unitats Pastorals, un nou mapa pastoral consistent a agrupar parròquies i en una major implicació dels laics. A la foto, celebració del Jubileu de Santa Maria de Siurana, al Priorat, el 8 de maig del 2024.

Molts noms de dona aporten la seva experiència i professionalitat al Vaticà

Simona Brambilla, prefecta, una decisió històrica

ÁNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

A finals del 2022, el papa Francesc va concedir una entrevista a un conegut diari espanyol en la qual ja avançava una mesura que seria històrica. Preguntat sobre si pensava nomenar alguna dona al capdavant d'algun dicasteri vaticà, el Pontífex va respondre: "En tinc una al cap per a un dicasteri que quedarà vacant d'aquí a dos anys. Res no impedeix que una dona guïi un dicasteri en el qual un laic pot ser prefecte."

A principis del 2025, el dia de l'Epifania, es va materialitzar aquella predicció. El Sant Pare va anunciar el nom d'una dona com a prefecta per al Dicasteri per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica. Potser ja era aquella que tenia al cap a finals del 2022. Es tracta de sor Simona Brambilla. La religiosa és missionera de la Consolata, infermera i psicòloga, i el 2019 el papa Francesc la va incloure, juntament amb sis dones més, com a membres d'aquest dicasteri dedicat a la vida consagrada, i, des del 2023, era secretària d'aquesta institució.

Tot i que pugui semblar que la maquinària de la Santa Seu funciona gràcies a la Cúria vaticana, el cert és que aquesta és una petita part de la força laboral vaticana. La major part dels treballadors de la Santa Seu són laics i, evidentment, entre ells hi ha moltes dones que ocupen llocs allarg de tota l'escala de responsabilitat possibles fins a assolir, a partir d'ara, el càrrec de prefecte.

Segons dades globals, referents tant a la Santa Seu com a l'Estat de la Ciutat del Vaticà, del 2013 al 2023, el percentatge de dones en aquests

organismes ha passat de gairebé el 19,2% al 23,4%. Hi ha dones que ocupen càrrecs fonamentals des de fa molts anys i que sembla que passen desapercebudes. Una d'elles seria Barbara Jatta, la directora dels Museus Vaticans, una institució que —més enllà de l'incalculable valor artístic, material i immaterial per a la humanitat— és el buc insígnia dels ingressos econòmics de la Santa Seu. Va ser nomenada pel papa Francesc per a aquest càrrec en cinc-cents anys d'història de les col·leccions pontificies.

Un altre càrrec fonamental dins de l'Estat de la Ciutat del Vaticà és el de sor Raffaella Petrini com a secretària general de la Governació des del 2021. Fins al seu nomenament per part del papa Francesc, aquesta era una funció normalment assignada a un bisbe. Sor

Hi ha dones que ocupen càrrecs fonamentals des de fa molts anys i que sembla que passen desapercebudes

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Anawim

© Vatican Media

Sor Simona Brambilla saluda el papa Francesc el 16 de desembre passat.

Raffaella és Franciscana de l'Eucaristia i treballa a la Cúria des del 2005. Té una llicenciatura en Ciències Polítiques, és doctora en Ciències Socials i docent de doctrina social cristiana a la Pontifícia Universitat Sant Tomàs d'Aquino.

Va ser notable, a més, la fita que va assolir Francesca di Giovanni quan, el 2020, el Sant Pare la va nomenar sotssecretària del Sector Multilateral de la Secció per a les Relacions amb els Estats de Secretaria d'Estat després de 27 anys treballant en aquest important organisme vaticà. Va esdevenir la dona amb més rang diplomàtic a la Santa Seu. Tot un avenç si tenim en compte que les qüestions diplomàtiques sempre s'han reservat a prelats amb rol diplomàtic que, majoritàriament, estudien a la Pontifícia Acadèmia Eclesiàstica, l'escola diplo-

màtica vaticana. Avui dia, a la Secretaria d'Estat, hi treballen uns 100 laics dels quals una mica més de la meitat són dones.

Entre els molts noms de dona que aporten la seva experiència i professionalitat al Vaticà no podem oblidar el de dues religioses. D'una banda, la francesa Nathalie Becquart, sotssecretària de la Secretaria General del Sínode dels Bisbes i que ha tingut un paper fonamental en tot el procés sinodal. De l'altra, la salesiana Alessandra Smerilli, economista i docent d'Economia política i estadística a la Pontifícia Universitat Auxilium, un talent del qual fins i tot s'ha servit el govern italià el qual ha recorregut a ella per a diferents consultes. Smerilli és la secretària del Dicasteri per al Servei al Desenvolupament Humà Integral. ■

Hem viscut un dels misteris més importants per a qualsevol cristià: el naixement del Fill de Déu, aquell que es fa nen petit, necessitat de tot. Llavors em ve al cap la figura bíblica dels *anawim*. Normalment, a la Bíblia fa referència als pobres. No només des d'un punt de vista econòmic; sinó també aquells que se senten necessitats i, consegüentment, posen la confiança en Jahvé; els que saben que la seva única i veritable riquesa és Déu i, per això, s'hi abandonen.

Això m'ha donat peu a pensar que, en realitat, Jesús va venir a aquest món com un *anawim*. Sí, possiblement, com un pobre des del punt de vista econòmic, la seva família no era rica; però també com aquell que, millor que ningú, ha posat la seva confiança i la seva esperança en Déu Pare, essent totalment conscient que la seva única i veritable riquesa és Ell.

A partir d'aquí podem confrontar-nos amb la nostra vida, tant pel que fa a la nostra relació amb Déu com amb els altres: veritablement Déu és la meva principal riquesa i poso en Ell tota la meva confiança? Em mostro humil amb els altres?

Potser, aquesta darrera paraula requereixi una mica d'explicació, perquè molts cops és mal entesa. La humilitat no té res a veure amb la submissió o el sotmetiment, sinó més aviat amb tenir els peus ben assentats al terra. Consegüentment, podem dir que es refereix a qui coneix prou les seves febleses i fortaleces, amb la qual cosa no mira ningú de dalt a baix, perquè se sap necessitat i, a més, posa al servei dels altres les seves habilitats i capacitats. Estarem disposats a viure enguany com els *anawim*?

PEPE PEDREGOSA, S.S.P.

Membre d'Escola d'Animació Bíblica

Mn. Joan Àguila Chavero, provicari general per a la pastoral de l'arquebisbat de Tarragona

“Estem descobrint una Església més petita però molt viva”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Tarragona

Fotos: MCS Arquebisbat de Tarragona

Amb el disseny d'un nou mapa pastoral, consistent a agrupar parròquies i una major implicació dels laics, s'estan traçant les comunitats catòliques del futur. Un exemple el tenim a l'arquebisbat de Tarragona, amb la implantació de les Unitats Pastorals (UPA). Com explica mossèn Joan Àguila, provicari general per a la pastoral de l'arquebisbat de Tarragona, ara es troben en la fase del desplegament d'un procés que no ha estat fàcil i que demana la conversió sinodal a la qual ens convida el papa Francesc.

Després de tres anys treballant en aquesta nova organització parroquial, en quina fase esteu?

Ara ens trobem en la fase de la implantació. Després d'una primera fase de molta pedagogia amb els rectors i els consells pastorals, vam procedir a la reestructuració territorial en què les diferents parròquies van quedar agrupades en 24 unitats pastorals. Tot el procés s'ha fet molt sinodalment, de manera que totes les parròquies han pogut dir-hi la seva. La següent fase ha estat fer els estatuts i crear els equips rectors, perquè la responsabilitat ja no recaigui únicament en el rector sinó en cada equip, integrat per 4-5 persones, que han de ser degudament formades.

Quines reticències ha calgut esvair?

Hi havia bastantes pors. La primera por que vam haver d'esvair va ser que les parròquies es pensaven que es diluirien dins d'una altra realitat. L'arquebisbe Joan va insistir molt que cada parròquia havia de conservar la seva identitat. No hem suprimit ni absorbit cap parròquia, sinó que ens hem organitzat per treballar conjuntament i fer que la pastoral sigui més reeixida. Una altra reticència tenia a veure amb la responsabilitat dels laics, tant perquè als rectors els costa delegar com als laics fer un pas endavant. En aquest sentit, el procés sinodal viscut a nivell de l'Església universal ha estat de gran ajuda. Durant les visites

pastorals de l'arquebisbe Joan, hem fet pedagogia de la metodologia de discerniment basada en la Conversa de l'Esperit.

Quin és el paper de cadascuna de les persones que integren els equips rectors?

El mossèn coordina cada equip, amb la col·laboració directa d'un secretari o dinamitzador de pastoral, que rebrà una formació en lideratge pastoral. Serà la persona més propera al mossèn. Després hi haurà una persona responsable de cada àmbit d'acció: l'evangelització i la catequesi, la pastoral de la salut, la caritat i la litúrgia. Com que cada unitat engloba unes sis parròquies, podríem comptar amb una persona de referència de cadascuna. Aquest seria el nucli dur dels que impulsen l'acció i prenen les decisions dins de cada unitat pastoral. Amb tot, cada parròquia conservarà el seu consell parroquial per quan sigui necessari convocar-lo.

El gran repte del laïcat és a nivell formatiu? Quin paper hi té l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós (Insaf)?

La implicació a nivell formatiu de l'Insaf és essencial. Alguns laics ja compten amb una formació prèvia a nivell teològic, però el que els falta és la vessant pastoral: com s'organitza una parròquia, quins àmbits s'han de dinamitzar, com es gestiona un equip o s'afronta un conflicte dins d'un consell. El curs de lideratge pastoral no el farem físicament dins de l'Insaf, sinó als arxiprestats. És un curs que sortirà de l'aula i que consistirà en un cap de setmana amb dinàmiques de grup, reflexió i pregària.

Costa trobar laics que vulguin implicar-se tant en la dinàmica parroquial?

Sí, és difícil. Molts estaven acostumats a no ser gaire tinguts en compte. Per això, quan els fas la proposta, tenen moltes reticències. Els més grans moltes vegades no se senten preparats ni amb prou capacitat per formar-se a aquestes alçades de la vida. I a la gent més jove li falta disponibilitat de temps. Amb tot, n'hi ha que s'animen a fer-ho. El primer curs de formació el farem amb tres UPA que són una mica pioneres: la UPA Mare

“No hem suprimit
ni absorbit cap
parròquia, sinó que
ens hem organitzat
per treballar
conjuntament i fer
que la pastoral sigui
més reeixida”

“Estem impulsant
una fundació perquè
vetlli pel patrimoni
i en tregui un
rendiment econòmic
que després es pugui
reinvertir en la
pastoral”

Celebració d'enviament d'agents de pastoral, el 13 d'octubre passat, a la catedral de Tarragona.

de Déu de la Pineda, que agrupa les parròquies de Salou, Vila-seca i la Canonja; la UPA Baix Priorat, que agrupa les parròquies de Bellmunt del Priorat, Falset, Gratallops, Porrera, Pradell de la Teixeta, la Torre de Fontaubella, Torroja del Priorat i la Vilella Alta; i la UPA del Morell-Constantí.

S'estan traçant les comunitats del futur?

Jo crec que sí, i a més, ho estem fent mirant als orígens. Per tant, estem sent originals sense inventar res. Les primeres comunitats estaven formades majoritàriament per laics que s'organitzaven, que tenien una certa estructura per poder oferir diferents serveis i on cadascú actuava segons el seu carisma. Estem descobrint una Església més petita però molt viva.

Comunitats més petites però amb estructures molt grans, d'altres temps.

Sí, i aquest és el drama. Les primeres comunitats es reunien a les cases, pregaven, partien el pa i després se n'anaven a ajudar els pobres. El nostre patrimoni és una herència preuadíssima, que hem rebut al llarg dels segles, però que ens hipoteca molt. Una de les coses que més angosta els rectors i, ara, els equips rectors, és com mantenir els edificis. Però és que Jesús no va dir "aneu i mantingueu els edificis", va dir "aneu i anuncieu la bona nova". Hem de poder mantenir el patrimoni sense que hipotequi la vida de les comunitats. Per això, des de l'arquebisbat de Tarragona estem impulsant una fundació perquè vetlli pel patrimoni i en tregui un rendiment econòmic que després es pugui reinvertir en la pastoral i, alhora, elimini pressió als rectors i a les comunitats.

Les unitats pastorals també estan pensades per lluitar contra la soledat dels rectors?

Sí. A l'arquebisbat de Tarragona els vicaris episcopals no gestionen zones del territori sinó àmbits de la pastoral, i amb molt d'encert l'arquebisbe Joan va crear una vicaria de les persones. Un dels punts que més ens fa patir és la soledat i el patiment d'alguns mossens. Al principi de ser rector jo estava sol i, encara que no me n'adonava, no estava a gust, perquè no podia compartir amb ningú les angoixes ni les alegries del dia a dia. Ara, som quatre capellans els que vivim en comunitat i ens ocupem de les parròquies de Sant Fructuós, Sant

Pere i Sant Pau, la Santíssima Trinitat i la catedral de Tarragona. Som molt diferents entre nosaltres, però ens tenim afecte i ens ajudem moltíssim. És veritat que el capellà diocesà no té vocació de vida comunitària, però li va molt bé no viure sol, i més en l'actual societat secularitzada. Per tant, intentarem que en una unitat pastoral hi hagi més d'un mossèn, i que encara que no visquin junts, es coordinin i comparteixin. És bo a nivell humà, econòmic i pastoral.

En quins sentit les parròquies més petites es veuen més beneficiades de la nova organització?

Perquè al final hi hauria moltes propostes que per la realitat que tenen les parròquies dels pobles petits acabarien no fent-les. Per poder desenvolupar la nostra vida com a cristians en l'àmbit pastoral necessitem propostes que tinguin a veure amb la formació, la fraternitat, la litúrgia, l'evangelització i la catequesi, i la caritat. Des d'aquest punt de vista, no és que totes les parròquies tinguin tots els serveis, però sí que dins de cada unitat pastoral poden participar de tots els serveis amb una certa qualitat humana i pastoral. Volem crear una xarxa de col·laboració pastoral que beneficiï totes les parròquies, especialment les més petites.

Quines misses estan garantides?

Volem garantir que en cada una de les parròquies hi hagi un servei pastoral: una catequesi per a totes les edats, un servei d'atenció als pobres... Així anirem diversificant. A nivell de missa dominical intentem arribar a totes les parròquies que es pugui i, quan no sigui possible, garantirem la celebració de la paraula en absència de prevere. El que ens interessa és que la comunitat es reuneixi i celebri el diumenge. L'ideal seria poder comptar amb el prevere, però de vegades no és possible, com en terra de missió, i per això és tan important la formació dels laics.

Tarragona va ser pionera amb la creació del Secretariat de Laiques en Missió Pastoral, que dirigeix Rosa M. Sánchez Cornadó.

Sí, el Secretariat va ser fruit del Concili Provincial Tarraconense i actualment compta amb cinc dones que fan la celebració de la Paraula en absència de preveres. L'arquebisbe Joan té ganes d'impulsar aquest servei. D'aquí la importància de la formació pastoral. ■

“És veritat que el capellà diocesà no té vocació de vida comunitària, però li va molt bé no viure sol, i més en l'actual societat secularitzada”

TERRASSA

El bisbe Salvador celebra l'Epifania

El 6 gener passat el bisbe Salvador Cristau va celebrar l'Epifania a la catedral de Terrassa. A l'homilia, va reflexionar sobre les ofrenes al Senyor: "La nostra humanitat amb el que té de vida, d'ofrena i de donació." El prelat també va recordar que "els Mags tenien esperança de trobar el rei dels jueus que els va moure a sortir de si mateixos". Finalment, va preguntar-se: "Què ens mou a nosaltres?"

VIC

El bisbat de Vic aporta 54.908,73 € per als afectats de la dana

Com a signe de solidaritat amb tots els damnificats de la dana de València, a través de les col·lectes dels fidels fetes a totes les parròquies, d'una aportació del propi bisbat i de donatius de particulars, el bisbat de Vic ha recaptat 54.908,73 €. Aquesta quantitat serà enviada immediatament, com a aportació a les moltes necessitats que ha produït la dana.

LLEIDA

Èxit d'assistents a l'exposició de pessebres

Unes 9.000 persones han visitat l'exposició de pessebres i diorames que l'Agrupació Llerdenca de Pessebristes ha tingut oberta al públic a la seva seu de la capella del Peu del Romeu des del 14 de desembre fins al Dia de Reis. L'Agrupació va cloure el Cicle de Nadal el 12 de gener amb un acte a l'Auditori Enric Granados.

GIRONA

L'Aplec del Ninou dona la benvinguda al 2025

L'Aplec del Ninou va congregar, l'1 de gener, un bon nombre de persones al santuari de la Mare de Déu del Collell. El programa va començar amb una missa presidida pel bisbe de Girona, fra Octavi Vilà. Durant la celebració es va fer la tradicional benedicció i presentació dels infants a la Mare de Déu.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Solidaritat amb els afectats per la dana al País Valencià

El 24 de novembre passat, festivitat de Crist Rei, la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat va posar en marxa una campanya de captació de fons destinada als damnificats pels forts aiguats que van afectar la Comunitat Valenciana i d'altres indrets de la península. Gràcies a la generositat de tantes persones, la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat ha aconseguit recaptar 106.701 €.

SOLSONA

Trobada nadalenca del bisbe Francesc amb els preveres

El dia 7 de gener el bisbe Francesc Conesa va convidar els preveres de la diòcesi en una trobada nadalenca al Seminari de Solsona, coincidint també amb el seu 8è aniversari d'ordenació episcopal. En aquestencontre festiu el bisbe Francesc va parlar sobre com ser una Església sinodal missionera arran de la seva experiència al Sínode de Roma.

TORTOSA

Prop de 800 persones assisteixen a l'inici solemne del Jubileu

Tal com estava previst, diumenge dia 29 de desembre en la festa de la Sagrada Família, va començar l'Any Jubilar a les diòcesis d'arreu del món, i també a Tortosa. Prop de 800 fidels provinents dels set arxiprestats del territori diocesà es van aplegar a la catedral per participar en l'inici solemne del Jubileu 2025.

TARRAGONA

1.300 persones participen en la celebració d'inici del Jubileu

L'arxidiòcesi de Tarragona va iniciar l'Any Jubilar el dia 29 de desembre amb una celebració que va començar al claustre de Sant Pau del Centre Tarraconense El Seminari, des d'on va sortir la processó encapçalada pel Sant Crist dels Gitanos de Tarragona fins a la catedral de Tarragona. Més de 1.300 persones van omplir el temple en la celebració eucarística que va presidir l'arquebisbe Joan Planellas.

URGELL

Festa de Sant Ramon de Penyafort a Seró

L'església parroquial de l'Assumpció de Seró va celebrar la festa de Sant Ramon de Penyafort, el 7 de gener. En aquesta petita població de poc més de cinquanta habitants hi ha la Confraria del sant dominic que es remunta a primeries del segle XVII. Aquesta confraria es cuida de la festa que un any més s'ha celebrat amb l'assistència d'un bon nombre de fidels.

IV Jornada de la Càtedra de Teologia Pastoral “Arquebisbe Pont i Gol”

Reflexió sobre el fet de les migracions i els immigrants

Agustí Codinach

Zona d'arribades a l'Aeroport Josep Tarradellas Barcelona-El Prat.

REDACCIÓ

Divendres 3 de gener es va celebrar la IV Jornada de la Càtedra de Teologia Pastoral “Arquebisbe Pont i Gol” (CTP), que va comptar amb 25 participants, provinents de totes les diòcesis amb seu a Catalunya. El tema sobre el qual varen reflexionar

va ser *El fet de les migracions i els immigrants en el context actual*.

Durant la jornada es va constatar que el moviment de persones avui és una dada inqüestionable, imparable i plena de complexitats a tots nivells, ja siguin personals, polítics, econòmics, religiosos o culturals. I es va posar com a exemple la realitat a Catalunya, “on les dades estadístiques concretes ens desborden continuament —només han calgut 20 anys per passar de 6 a més de 8 milions d’habitants”, va explicar el Dr. Daniel Palau, director de la Càtedra de Teologia Pastoral.

La jornada no va servir només per constatar les dificultats, ja viscudes per la pròpia experiència pastoral, sinó també per visibilitzar nous factors presents en la vida de la societat que també afecten la vida dels emigrants com són, per exemple, les xarxes socials. D’aquesta manera els participants van intentar generar una anàlisi més

detinguda i serena del repte d’acollir algunes de les intuïcions pastorals del papa Francesc.

Aquestes es concreten —segons va detallar el director de la CTP— en una senzilla aportació plena de transformacions internes en els agents pastorals propers al fet migratori: es tracta d’acollir, protegir, dignificar i integrar. En aquesta línia, una de les conclusions d’aquesta jornada va ser la d’acceptar clarament que quelcom nou està naixent culturalment, socialment. Aquest nou engendrament no és viscut sense dolors, ja que tota la novetat que demana un exercici d’integració és sempre bidireccional; “l’Església catalana no està exempta del repte de seguir creixent i madurant en aquest aspecte social, que no és pas nou, el de la integració”, assegura el Dr. Palau.

Una segona conclusió d’aquesta jornada va ser “la necessitat de generar un canvi de relat, una mirada nova que ens ajudi, que ens acompanyi, que ens sostingui i que ens permeti de viure aquest gran somni de la fraternitat, feta i construïda lentament, no pas pels discursos i les bones intencions, encara menys per les teories i les abstraccions intel·lectuals, sinó per una nova sensibilitat davant l’altre, el diferent, el desconegut”, va explicar el director de la jornada.

En la jornada, es va transmetre una darrera conclusió: no deixar de costat la dimensió espiritual de les persones migrades, factor essencial per a qualsevol experiència migratòria. “L’espiritualitat ens rescata i genera una resiliència que va més enllà de qualsevol lògica humana autosuficient i autoreferencial. L’espiritualitat ens agermana de nou, com a éssers connectats pel desig profund de viure, vinguem d’on vinguem”, va dir el Dr. Palau. ■

DANIEL PALAU

“L’Església catalana no està exempta del repte de seguir creixent i madurant en la integració”

Fent memòria de la germana Maria Regina Goberna i Julià (1934-2025)

Agustí Codinach

MONTserrat UNTERLÖHNER SALVAT
Monestir de Sant Benet de Montserrat

En el seu cor hi
tenia el desig de ser
missionera, cosa que
va aconseguir gràcies
a les noves tecnologies

Parlar de la Gna. Maria Regina Goberna és parlar de vitalitat, de creativitat, de comunicació i d'entusiasme. Era una dona plena de fe i confiança. El seu caràcter vital sempre l'ha caracteritzada i explicava que quan va entrar al monestir saltava d'alegria pels passadissos dient: "Soc monja! soc monja!" La seva família estaven convençuts que no aguantaria gaire temps la vida de clausura, però, per sorpresa de tots, va trobar el seu lloc al monestir de Sant Benet de Montserrat.

A Sant Benet hi va descobrir les riqueses de la Bíblia de la mà d'un bon mestre, el pare Guiu Camps, al qual

encara va citar en l'últim recés que ens va predicar a la comunitat la vigília de Nadal; només començar ja ens va anunciar que seria l'últim, alguna cosa en el seu interior ja la feia intuir que s'acostava l'hora de la partença.

Molt sensibilitzada pels conflictes i la violència del món, una de les seves passions era l'evangelització. En el seu cor hi tenia el desig de ser missionera, cosa que va aconseguir gràcies a les noves tecnologies. Així que va conèixer de l'existència d'internet, va insistir fins que va tenir un ordinador connectat a la xarxa. Cada setmana, dedicava hores a fer els seus famosos *powerpoints* de l'Evangeli del diumenge. Eren traduïts per voluntaris a diferents idiomes i van arribar a molts llocs del món.

La Regina era una relacions públiques nata. Duia un paperet amb notes a la butxaca i sempre era a punt: que venia un grup, la Regina el podia rebre; que hi havia una visita il·lustre, la Maria Regina li explicava el taller. Interactuava amb tothom, rics i pobres i, si podia, li agradava acabar les xerrades fent parlar un per un a cadascun dels presents.

De mentalitat oberta, la Regina mai no va deixar de formar-se. Prenia notes dels sermons a cada eucaristia i també assistia als cursos que imparteix la Gna. Teresa Forcades al monestir. Dels capítols de la mare abadessa, Maria del Mar Albajar, deia que l'inspiraven i l'entusiasmaven d'allò mes. Certament, va viure una etapa final molt plena i feliç, així ho deia i així ho irradiava.

Això sense entrar en la Regina artista: dibuixant, ceramista, escriptora... tot el que feia li agradava i baixar a treballar al taller de ceràmica a fer qualsevol encàrrec que se li presentés també ho vivia amb molta passió.

Era una dona lliure, apassionant i apassionada. Tot un exemple de vida plena i donació generosa. Regina, gràcies per ser tan fidel a qui eres! Ens has deixat una empremta preciosa, et trobarem a faltar! ■

“AFORTUNADAMENT, TENIM UN NOMBRE ELEVAT DE RESIDENTS QUE VENEN, ES RECUPEREN I PODEN TORNAR A CASA”

VANESA MUÑOZ

responsable de **fisioteràpia** de la residència per a gent gran Los Tilos, amb àmplia experiència en la geriatria

L'activitat física acumulada al llarg del dia està reconeguda com una eina de promoció de la salut i prevenció i control de les malalties. Està recomanada en qualsevol edat, per tots els beneficis que aporta, que van des de la millora de la salut mental fins a l'augment de l'esperança de vida. No obstant, quan arribem a la tercera edat, el moviment del nostre cos pren encara més importància, ja que ens pot ajudar a evitar l'atròfia muscular i la rigidesa, entre d'altres. És per aquest motiu que la residència per a gent gran Los Tilos —que forma part del Grup Bastón de Oro (bastondeoro.com)— ja fa molts anys que compta amb un equip de fisioterapeutes que ajuda els residents a fer exercici durant la setmana. Aquest equip està liderat per Vanesa Muñoz, que en una entrevista al programa *El Matí a Ràdio Estel* va explicar quins són tots aquests beneficis de l'exercici físic i com es pot treballar en una residència.

Quan arriba un nou resident, què li recomaneu des del departament de fisioteràpia?

Quan un resident entra, el primer que fa és baixar al gimnàs, on li fem una bona valoració general. Això és molt important, perquè amb aquesta primera avaluació muscular i articular podem marcar-nos uns objectius i fer-li un pla de tractament individualitzat. Cada persona té una patologia i uns objectius particulars, i nosaltres volem ajudar-los a tots, perquè el que més desitgem és que es recuperin i puguin tornar a casa.

Com es treballa l'exercici físic a la residència?

Tots els residents de Los Tilos fan exercici cada dia, de dilluns a divendres. Tenim un equip format

 **Grupo
Bastón de Oro**

Agustí Codinach

Vanesa Muñoz, treballant amb la pacient Rafaela Montesinos Raya de la residència Los Tilos.

Agustí Codinach

per tres fisioterapeutes, que dirigeixen els tractaments grupals i els individuals a cada planta de l'edifici. Tenim tot tipus de pacients, amb traumes, de reuma, amb demència, els que només necessiten manteniment... però un cop ja hem fet la primera avaluació els preparem els exercicis que més els convenen. Els exercicis grupals, sempre els fem abans de dinar, d'11.30 a 12.15. Són exercicis que els residents fan asseguts, i que van des de moure el

cap fins als peus. D'aquesta manera, encara que algun dia no vulguin fer els exercicis individuals amb el fisioterapeuta, ens assegurem que no descuidin l'exercici físic. La combinació del tractament individual amb el grupal fa que molts que arriben a la residència amb cadira de rodes aconsegueixin tornar a caminar. Això només és possible si hi ha aquest esforç diari, perquè els ho insistim molt, fins al punt de fer-nos pesats. De fet, fins i tot els

diem que si continuen progressant podrien tornar a casa, perquè el que m'agrada de los Tilos és que sigui una residència de recuperació. No volem que tinguin el concepte que quan arriben és per quedar-s'hi. Nosaltres, afortunadament, tenim un nombre elevat de residents que venen, es recuperen i poden tornar a casa.

Recordes algun cas concret d'aquest tipus de recuperacions?

Hi ha el cas d'un senyor a qui li van haver d'amputar una cama, i va ingressar a Los Tilos. Amb ell vam tenir una gran connexió, i gràcies al treball i l'esforç va aconseguir tornar a caminar. Se li va col·locar una pròtesi i va marxar de la residència perquè s'havia recuperat. Va ser un moment molt emotiu, perquè per ell va ser un gran canvi el fet de tornar a caminar, poder agafar el metro, l'autobús... i per mi també ho va ser, per la satisfacció que vaig tenir en veure'l. La nostra relació d'amistat no va acabar aquí, ja que fins i tot em va venir a veure quan vaig tenir el meu primer fill. De fet, quan estudies per ser fisioterapeuta, sempre et diuen que has de marcar un límit amb els pacients, però jo penso que aquesta barrera s'ha de sobrepassar, perquè per aconseguir que es rehabilitin, has d'arribar a aquesta part emocional de la persona també, i no només treballar la part física. És a dir, per tenir una bona rehabilitació s'ha de tractar la part física i la part emocional, i si poses una barrera enmig no ho podràs aconseguir. Per a mi, aquest senyor ha estat com si fos el meu avi. Com ell hi ha moltes altres històries, de pacients amb qui continuem en contacte, que em feliciten el Nadal...

A més de la rehabilitació física, treballeu altres aspectes des del departament de fisioteràpia?

Sí, de fet també treballem situacions concretes del dia a dia, perquè estiguin preparats. Un cas molt comú és el de les caigudes, és a dir, els preparem perquè si cauen, sàpiguen com tornar-se a aixecar, encara que estiguin sols. En aquest sentit, una eina que és molt important és la de la medalleta amb el botó d'emergència. Els recomanem que encara que puguin caminar, la portin sempre posada, perquè no saps mai quan pots relliscar, i et pot salvar la vida. ■

Totes les persones que integren la comunitat parroquial de Sant Esteve, a Parets del Vallès, estan cridades a esdevenir agents d'evangelització

CAMINAR PLEGATS PER TROBAR-SE AMB CRIST

MAC

Mossèn Oriol Gil té les idees molt clares pel que fa a la dinàmica pastoral que ha de caracteritzar tota vida parroquial: “Cinc són els principis apostòlics que han de formar part d’una parròquia: la fraternitat, la pregària, la formació, el servei i l’evangelització. Són unes dimensions, entrelaçades entre elles, que constitueixen la *cultura* d’una parròquia i que fan que aquesta sigui equilibrada i harmònica.”

Després d’haver estat set anys al capdavant de les parròquies de Montornès del Vallès, va prendre possessió fa gairebé un any i mig com a rector de la parròquia de Sant Esteve, a Parets del Vallès, formada per les esglésies de Sant Esteve (plaça de la Vila, 5) i de Sant Jaume (plaça de Josep Marcer, 7). Des de bon començament, mossèn Oriol ha valorat la magnífica tasca duta a terme pels seus dos antecessors, bons amics seus: Mn. Xavier Farrés i Mn. Francesc Jordana. El primer va treballar molt bé la qüestió de la cohesió de la comunitat parroquial, fonamentada en la unió i l’estimació, i el segon va potenciar les activitats per a infants i adolescents.

“Quan hi vaig arribar, en el curs 2023-2024, vaig constatar feliçment que hi ha un grup de feligresos molt compromesos i amb il·lusió que els agrada treballar per la gent, i que s’organitzen

Agustí Codinach

Mossèn Oriol Gil davant de la
façana de l'església de Sant
Esteve (Parets del Vallès).

d'allò més bé", comenta el rector. I afegeix: "Per exemple, recordo els sopars Alpha que es van fer el primer trimestre de l'any passat. Em va sorprendre la seva gran capacitat d'organització i d'autonomia."

Mossèn Oriol expressa "que totes les activitats que es fan a la parròquia surten d'un discerniment, ben seriós i meditat. Si l'activitat proposada no compleix com a mínim un dels principis apostòlics que he esmentat, no es fa. L'ideal seria, òbviament, que l'activitat abastés totes aquestes dimensions".

GRUP DE REFERÈNCIA

"El propòsit és que tot cristià que vulgui ser un cristià madur —explica— ha de tenir el seu grup de referència, perquè si no, no creixes; i si no creixes, consegüentment vas a menys. Un grup on tothom pugui

compartir mútuament el tresor de la fe, on tothom procuri apropar-se més a Déu i a l'Església. Com una mena de tren amb diferents vagons; hi puges en el moment de vida i de fe en què et trobis. Sempre tindràs el teu grup. Oferim un plantejament de vida cristiana de continuïtat, per a totes les etapes vitals. Cal treballar entre tots perquè la parròquia cada cop sigui més viva i acollidora, que tothom s'hi senti com a casa seva."

"Jesús ens crida a viure la nostra fe en comunitat, en grup. La fe, perquè creixi, s'ha de compartir. Ell mateix va formar un grup per comunicar-los la Bona Notícia. A la parròquia tenim diferents grups per créixer com a persones i en la nostra fe. Dins de l'àmbit de la iniciació a la vida cristiana hi ha els grups següents: Jesus&US (de 3 a 7 anys), Amics de Jesús (de 8 a 10 anys), KtKids (de 10 a 12 anys), KtKolla (de 12 a 15 anys) i

LifeTeen (de 16 a 18 anys)", informa mossèn Oriol.

SEMPRE EN FAMÍLIA

Per a tota la comunitat parroquial de Sant Esteve, la família és un pilar cabdal. Per això, s'ofereixen cursos de preparació al matrimoni i a la vida de família. Són trobades mensuals, estructurades en vuit sessions, de novembre a juny, amb una metodologia molt participativa (sopar, presentació del tema del dia, pregària, xerrada, preguntes, diàleg...). Mossèn Oriol, que és també delegat de Pastoral Familiar de la diòcesi de Terrassa, assegura que "tenim un projecte per a les famílies, estiguin en el moment que estiguin; estimem la família i volem ajudar-la a créixer". I té la certesa "dels molts beneficis que té un curs prematrimonial llarg".

A la parròquia hi ha tres grups de

Arxiu de la parròquia de Sant Esteve

Convivències per a adolescents de la parròquia, que ajuden a cohesionar els grups.

matrimonis: de quaranta a cinquanta anys, de cinquanta a seixanta i de seixanta en amunt, així com el grup de Vida Creixent. El rector considera que “tenim una bona activitat pastoral amb infants, adolescents i famílies, però caldria reforçar el grup d'adults amb la formació d'equips de nova evangelització, en què hi hagi conversos, persones que tinguin el goig d'haver redescobert la fe”. Una bona manera de construir, tal com anuncia l'exhortació apostòlica *Christus vivit* del papa Francesc, “comunitats obertes, vives en la fe, desitjoses d'irradiar Jesucrist, alegres, lliures, fraterne i compromeses”.

ACOMPANYAMENT EN LA FE

“Demaneu, i us donaran; cerqueu, i trobareu; truqueu, i us obriran; perquè el qui demana, rep; el qui cerca, troba, i a qui truca, li obren” (Mt 7,7-8). En aquest passatge bíblic rau l'essència de l'activitat Un Cafè amb el Mossèn, on el rector de Sant Esteve obre les portes de la rectoria a tota persona que tingui la necessitat de parlar d'algun tema que l'amoïna, sense por a sentir-se jutjat, o bé de compartir les seves inquietuds de vida, de fe... Una conversa que es desenvolupa amb calma i de manera completament confidencial.

La metodologia del Grup Sicòmor és molt dinàmica: un vídeo de vint-cinc minuts amb sessions i pauses per poder dialogar i reflexionar a partir d'unes preguntes. Un cop cada quinze dies, aquesta activitat aplega adults, d'uns trenta a cinquanta anys, que volen conèixer Jesús. També hi ha un altre grup (de moment, sense nom oficial; se'l coneix com *el grup de la Mari Carmen*), on hi ha gent de diverses edats i procedències, que es troba un dia a la setmana.

UPI (Unitat de Pregària Intensiva) és un grup de WhatsApp, l'objectiu del qual és que des de la pregària se sostinguin les diferents activitats pastorals d'aquesta parròquia paretana. Una excel·lent manera de visibilitzar la força i l'eficàcia de la pregària.

Així mateix, cal destacar el disseny, modern i funcional, d'*El Full Parroquial*, de periodicitat mensual, i la pàgina web de la parròquia, on cal fer esment dels nombrosos recursos adreçats a les famílies. L'artífex del disseny de tots dos mitjans és Pau-

lina Calderón, editora i especialista en comunicació corporativa.

REPTES IMPORTANTS

Com a pastor de la comunitat parroquial de Sant Esteve, mossèn Oriol Gil treballa fermament per donar a conèixer que ser cristià és un estil de vida, fonamentat en els ensenyaments de l'Evangeli i amb la finalitat d'esdevenir deixebles missioners i amics de Jesús, dins i fora del temple. També li agradaria reactivar la vida cristiana de la gent que ja va a missa, ajudar els pares a viure la fe en família, interioritzar que l'Eucaristia és el lloc que proporciona la força necessària per afrontar el dia a dia, impulsar els equips de nova evangelització, convidar els feligresos a ser agents de pastoral i compartir amb els altres el tresor de la fe, poder arribar als allunyats per transmetre'ls els valors evangèlics i ser fidels a la doctrina cristiana i catòlica a través de mètodes tant tradicionals com actuals. ■

La família és un pilar cabdal per a la parròquia de Sant Esteve, de Parets del Vallès

PARRÒQUIA DE SANT ESTEVE

- Parets del Vallès
- Bisbat de Terrassa

Un retaule excepcional de l'escultor Frederic Marès presideix el presbiteri de l'església de Sant Esteve.

Agustí Codinach

La Setmana de Pregària per la Unitat pretén esdevenir un estímul per aprofitar l'herència comuna i, a partir d'una mateixa fe, cercar en la pregària els camins més idonis per a una més gran unitat

Pregària per la unitat

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità de
Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, com cada any, el Dicasteri per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, juntament amb el Consell Mundial de les Esglésies, ha organitzat la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Té lloc del 18 al 25 de gener, coincidint aquesta última data amb la conversió de sant Pau. El lema d'enguany són aquelles paraules de Jesús a l'Evangeli, en el context del diàleg amb Marta i Maria, les germanes de Llàtzer. Jesús parla de resurrecció i de vida. I li diu a Marta: "Ho creus, això?" (Jn 11,26). El lema, per tant, va sobre la fe, donat que el tema de fons és el 1.700 aniversari del Concili de Nicea (a. 325), quan es defineix la fe en la divinitat de nostre Senyor Jesucrist, davant d'alguns corrents que la negaven.

La celebració del 1.700 aniversari del Concili ecumènic de Nicea és, per tant, una oportunitat per reflexionar sobre la fe comuna de totes les Esglésies i confessions cristianes. El Credo que es va formular en aquest Concili, comú a tots, és el que ens uneix a tots els cristians. La Setmana de Pregària per la Unitat pretén, per tant, esdevenir un estímul per aprofitar l'herència comuna i, a partir d'una mateixa fe, cercar en la pregària i a la llum de l'Esperit Sant, els camins més idonis per a una més gran unitat.

Hem de recordar també que aquest Concili, convocat per l'emperador Constantí i presidit pel bisbe Ossi, de Còrdova, va ser un esdeveniment en el qual l'Església, que feia pocs anys havia sortit del greu problema de les persecucions, ja sabia com n'és, de difícil, professar la mateixa fe enmig de pensaments filosòfics diversos i en diferents contextos culturals i polítics. A Nicea es proclamà la divinitat de Jesucrist, tot establint, al mateix temps, malgrat les dificultats que van venir més tard, aquelles bases comunes fonamentals sobre les quals podien construir-se les comunitats eclesials locals. Davant les disputes internes i les diferents heretgies del moment, el Credo de Nicea contenia no sols una professió de fe,

sinó que establia les bases sobre les quals s'ha de sustentar la veritable *recta doctrina*, és a dir, l'ortodòxia de la nostra Església.

Aquesta setmana, per tant, preguem especialment per la unitat de tots els cristians. Precisament, aquest diumenge dia 19, participaré en una pregària ecumènica amb les altres confessions cristianes a l'església ortodoxa romana de Reus, recentment inaugurada. Agraïm al P. Vasile Baltaretu, rector d'aquesta comunitat, el seu acolliment.

El que ens hauria d'encongir el cor és veure que entre els cristians encara no hi ha aquella unitat per la qual el Senyor va pregar (cf. Jn 17,21). La divisió mundial entre catòlics, ortodoxos i protestants, així com també la mateixa divisió a dintre de les diòcesis i parròquies entre persones que prefereixen criticar-se a donar-se suport, va contra el projecte de Jesucrist. I ja que la divisió és un pecat, la unitat només podrà obtenir-se a través de la conversió. Cada un de nosaltres pot preguntar-se si no ha fet malbé la unitat de l'Església amb la seva forma excessivament individualista de viure la fe, amb el seu menyspreu dels altres, siguin de prop o de lluny.

Ben vostre. ■

El Concili de Nicea va donar com a fruit l’afirmació de la plena divinitat de Jesucrist, de la “mateixa naturalesa del Pare”, com resem en el credo

Una lliçó ecumènica de fa mil set-cents anys

ROMÀ CASANOVA

Bisbe de Vic

La recerca de la comunió i la unitat en l'Església és una constant al llarg de la seva història. En són testimonis els sínodes i concilis realitzats. El Jubileu del 2025 ens convida, en l'escaiença dels mil set-cents anys de la celebració del Concili ecumènic de Nicea, a posar la mirada en la necessitat de la unitat visible de l'Església de Crist. Amb paraules de Francesc, papa: “Nicea representa una invitació a totes les Esglésies i comunitats eclesials a seguir avançant en el camí de la unitat visible, a no cansar-se de cercar maneres adequades per a correspondre plenament a la pregària de Jesús: *Que tots siguin u. Que siguin en nosaltres, Pare, com vós sou en mi i jo en vós. Així el món creurà que vós m'heu enviat* (Jn 17,21)” (*Spes non confudit*, 17).

La unitat del Poble de Déu i l'anunci fidel de l'Evangeli estan en íntima unió. El fonament de la unitat eclesial és la comunió de la fe en Crist. Perquè aquesta comunió i unitat sigui una realitat és imprescindible el trobament, el diàleg, l'escolta, la pregària, la recerca de la voluntat de Déu, des de la llum de la Paraula i de l'Esperit Sant. Així és com l'Església ha avançat al llarg dels segles en la mateixa fe apostòlica, afirmada en totes aquelles assemblees sinodals que, en diferents circumstàncies històriques, han expressat la necessitat de caminar junts. La urgència missiонера en aquesta terra nostra, en què un paganisme imperant va ocupant més i més parcel·les de la vida social i buidant el cor del sentit transcendent que ens fa més humans, ens ha de donar entenent la necessitat de la concreció de la forma sinodal en tots els àmbits eclesials. La responsabilitat de qualsevol cristià en la confessió i anunci de la fe ens ha de dur a viure la comunió, participació i missió,

com ens ha fet present el Sínode de Bisbes del 2024-2025.

L'any 325 l'emperador romà Constantí convocà un concili de bisbes a la ciutat de Nicea, a la regió de Bitínia, en l'actual Turquia. Ho va fer perquè entenia que havia de vetllar per la comunió i la unitat dels cristians. La qüestió que era discutida en aquell moment no era pas nímia ni secundària, sinó que afectava de ple la fe cristiana. Un mestre teòleg de nom Arri, des d'una dèbil doctrina, va caure en una heretgia: negar la plena divinitat de Jesucrist. La doctrina arriana afirmava que el Fill és inferior al Pare i creat per ell. El trobament de bisbes d'Orient i Occident va donar com a fruit l'afirmació de la plena divinitat de Jesucrist, de la “mateixa naturalesa del Pare”, com resem en el credo. Aprenem la lliçó del primer concili ecumènic de l'Església que ens ensenya la necessitat de trobar-nos per a afirmar la nostra fe i intensificar la nostra missió. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Com es vivia
l'esperança en temps
dels patriarques?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

En temps dels patriarques de l'Antic Testament es creia, de forma majoritària, que als éssers humans el viatge d'aquesta vida els portava al *seol*, a l'*hades*, al "país dels morts".

La carta als Hebreus (11,13-14) ens ho recorda així: "Tots aquests moriren en la fe, sense haver obtingut allò que Déu els prometia, sinó veient-ho i saludant-ho de lluny, i reconeixent que eren estrangers i forasters a la terra."

Des d'aquesta perspectiva, no ens han d'estranyar expressions com la següent: "Perquè davant teu som immigrants i forasters, igual que els nostres pares; la nostra vida a la terra és com una ombra, sense esperança" (1Cr 29,15).

Però és precisament per això que encara té més valor el fet que en aquest període es vagi aprofundint en el tracte personal amb Déu.

Ens serveix, a mode d'exemple, la invocació de Jacob en el seu discurs de comiat al llit de mort: "Senyor, jo espero la teva salvació" (Gn 49,18).

Si el poble d'Israel hagués perdut tota esperança, no hauria clamat a Déu des de l'esclavitud a Egipte: "Al cap de molt de temps, el rei d'Egipte va morir. Mentrestant, els israelites gemegaven i cridaven des del fons del seu esclavatge, i el seu clam va pujar fins a Déu, que va escoltar els seus gemecs i es recordà de l'aliança que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob. Déu va mirar els israelites i es va fer càrrec de la seva situació" (Ex 2,23-25). Ha estat sempre la manca de confiança en Déu la que ha perjudicat la perpètua Aliança de Déu amb els seus fills. Un bon exemple d'això el tenim en l'episodi del vedell d'or (Ex 32). Però la misericòrdia de Déu mai no cessa, per això l'esperança mai no defrauda.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Les noces de Canà

"El tercer dia es van celebrar unes noces a Canà de Galilea", segons el text de Joan 2,1-12 que llegim aquest diumenge a l'evangelí. Jesús, la seva mare i els seus deixebles hi havien estat convidats. El vi s'acabava. Quan la mare de Jesús fa saber al seu fill que "no tenen vi", aquest li respon de manera desconcertant: "Dona, i jo què hi tinc a veure? Encara no ha arribat la meua hora." Sense alterar-se, la mare diu als servidors: "Feu tot el que ell us digui." I Jesús els mana: "Ompliu d'aigua aquestes piques" i tot seguit afegeix: "Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei." "El cap de servei tastà aquella aigua convertida en vi" sense saber d'on venia; creia que era el nuvi el qui havia guardat el millor vi per al final, contràriament al que se solia fer. Jesús va començar així els seus senyals, "així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles van creure en ell".

El passatge que comentem és un dels més cèlebres del Nou Testament, és popular, estimat, molt recurrent en celebracions de noces i d'aniversaris de casament, a més d'haver estat reproduït de manera

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

diversa per grans pintors de totes les èpoques. Sense oblidar que la fe ha mogut un gran nombre de matrimonis creients d'arreu del món a visitar l'actual Canà, durant la seva estada a Terra Santa, i renovar el seu compromís de vida en comú en el lloc on la tradició ha establert que van tenir lloc els fets.

L'autor del quart evangelí contempla els fets i les paraules de Jesús com a realitat humana i, alhora, com a senyals de la presència de Déu enmig dels homes, que activen la fe en ell. En aquesta línia, en el relat de les noces de Canà se'ns ofereixen un conjunt de referències simbòliques, que ens ajuden a copsar amb més profunditat el sentit d'allò que fa i diu Jesús, el Logos de Déu, Déu mateix que s'ha fet carn i ha habitat entre nosaltres (Jn 1,14).

La concreció temporal del "tercer dia", en què tenen lloc les noces, ens situa en el rerefons de la resurrecció de Jesús (Jn 11,25). Les "noces i el banquet" són recurrents a l'Antic i el Nou Testament per referir-se a l'Aliança de Déu amb el seu poble (Is 25,6; Ap 19,9a; 19,17). L'aigua convertida en vi és la que per indicació de Jesús omplia fins dalt les "sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usals entre els jueus" i que ara pel seu voler ha esdevingut "vi", que prefigura el de la nova aliança, segellada amb la seva sang (Lc 22,20). Finalment, "l'hora (Jn 2,4) i la glòria (Jn 2,11) de Jesús" tenen el moment més àlgid, la seva manifestació plena, en la mort en creu i la resurrecció gloriosa del Fill de Déu.

I "de la seva plenitud, tots nosaltres n'hem rebut gràcia rere gràcia" (Jn 1,16). ■

Diumenge II de durant l'any

Lectura primera

Is 62,1-5

El teu Déu estarà content de tenir-te, com el nuvi està content de tenir la núvia

Lectura del llibre d'Isaïes

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més "L'Abandonada", no podran dir "La Desolada" a la teva terra: a tu et diran "Jo-me-l'estimo", i a la teva terra, "Té-marit", perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

Evangelí

Jn 2,1-12

Així comença Jesús els seus miracles a Canà de Galilea

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats.

Salm responsorial

95

Canteu al Senyor un càntic nou, canteu al Senyor, arreu de la terra; canteu al Senyor, beneïu el seu nom. R.

R. Conteu a tots els pobles els prodigis del Senyor.

Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat; conteu a les nacions la seva glòria, conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, doneu al Senyor honor i majestat, tributeu al Senyor l'honor del seu nom. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat.

Que tremoli davant d'ell tota la terra.

Digueu a tots els pobles: "El Senyor és rei!"

Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: "No tenen vi." Jesús li respon: "Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meva hora." Llavors la seva mare diu als qui servien: "Feu tot el que ell us digui." Hi havia allí sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Cada una d'elles tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: "Ompliu d'aigua aquestes piques." Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: "Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei." Ells

Lectura segona

1Co 12,4-11

L'únic Esperit distribueix a cadascú els seus dons com li sembla bé

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, els dons que rebem són dons diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda; un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats; un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe; un altre, el do de donar la salut als malalts; en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles; un altre el do de profecia; un altre, el de distingir si un esperit és fals o autèntic; un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos; un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

Al·leluia

Déu, valent-se de l'Evangelí, ens ha cridat a posseir la glòria de Jesucrist

n'hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: "Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor."

Així comença Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 2

Gener

19. DIUMENGE

Diumenge II de durant l'any, Verd.
Lectures: Isaïes 62,1-5 / Salm 95 / 1
Corintis 12,4-11 / Joan 2,1-12
SANTORAL: Canut, rei; Gumersind i
Serveu, mr.; beat Jaume de Sales i
comp., mr.; Màrius, Marta, Audifaç
i Àbac, mr.; Pia i Germana, mr.

20. DILLUNS

Fèria, Verd. O bé, **Sant Fabià, p. i mr.**
(ML), Vermell; o bé, **Sant Sebastià, mr.**
(ML), Vermell. Lectures: Hebreus 5,1-
10 / Salm 109 / Marc 2,18-22
SANTORAL: Enric d'Uppsala, b. i
mr.; Eutimi, ab.; Lleó el Gran, p.

21. DIMARTS

Sants Fructuós, b. i Auguri i Eulogi, di-
ac., mr. (a les diòcesis de Catalunya,
F; a Tarragona ciutat, S), Vermell.
Lectures: Hebreus 10,32-36 / Salm
33 / Joan 17,11b-19
SANTORAL: beata Josepa Maria de
Santa Agnès, rel.

22. DIMECRES

Sant Vicenç, diac. i mr. (MO), Vermell.

Lectures: Hebreus 7,1-3.15-17 / Salm
109 / Marc 3,1-6
SANTORAL: Anastasi, monjo i mr.;
Gaudenci, b.; beata Laura Vicuña,
rel.

23. DIJOUS

Sant Ildefons, b. (MO), Blanc. Lec-
tures: Hebreus 7,25-8,6 / Salm 39 /
Marc 3,7-12. A Tortosa: **Sant Fran-**
cisc Gil de Frederich, pvre. mr. (ML),
Vermell
SANTORAL: Agatàngel, mr.; Cli-
ment, b. i mr.; Emerenciana, vg. i
mr.

24. DIVENDRES

Sant Francesc de Sales, b. i Dr. de l'Es-
glésia (MO), Blanc. Lectures: Hebreus
8,6-13 / Salm 84 / Marc 3,13-19
SANTORAL: Felicià, b. i mr.

25. DISSABTE

Conversió de Sant Pau, apòstol (F i S),
Blanc. Lectures: Fets 22,3-16 / Salm
116 / Marc 16,15-18
SANTORAL: Bretanió, b.; Elvira, vg.
i mr.

El Sant 23 de gener

Ildefons, arquebisbe de Toledo

Ildefons és un sant molt apre-
ciat arreu de l'Estat espanyol i està
estretament relacionat amb la de-
voció a la Santíssima Verge, ja que
és l'autor d'un reconegut text sobre
la virginitat perpètua de la Mare de
Déu. Nascut l'any 607 a Toledo, Il-
defons provenia d'una família no-
ble i probablement fou deixeble de
sant Isidor de Sevilla. Quan enca-
ra era molt jove, va entrar al mo-
nastir benedictí d'Agali, a prop de
Toledo, d'on va esdevenir-ne abat.
En aquesta qualitat, va assistir als
concilis de Toledo els anys 653 i 655.
L'any 657, va ser escollit per suc-

ceir el seu oncle, sant Eugeni, com
a arquebisbe de Toledo. D'aquesta
manera, va exercir els seus deures
episcopals amb diligència i santedat
fins a la seva mort l'any 667. Durant
la seva vida, sant Ildefons va ser un
escriptor prolífic, però malaurada-
ment només han sobreviscut quatre
de les seves obres. Entre elles, hi ha
el ja esmentat text de la Verge Maria
i un important document de la his-
tòria de l'Església espanyola durant
els dos primers terços del segle VII,
titulat *Sobre els homes il·lustres*. És el
patró de Toledo, on la seva celebració
està documentada des del segle XVII.

CONSOL MUÑOZ

Franciscana
missionera

La litúrgia organitza i distribueix els aspectes diversos del misteri de Crist al llarg d'un any, en el que anomenem temps litúrgics

Els diversos temps litúrgics

La constitució *Sacrosanctum concilium*, del Vaticà II, explicita sobre l'any litúrgic el següent: "La santa mare Església considera deure propi celebrar amb un record sagrat, en dies determinats de l'any, l'obra salvífica del seu diví Espòs. Cada setmana, en el dia anomenat 'del Senyor', en commemora la Resurrecció, que un cop l'any celebra també, juntament amb la seva santa Passió, en la màxima solemnitat de la Pasqua. A més, en el cercle de l'any desenvolupa tot el misteri de Crist, des de l'Encarnació i Nadal fins a l'Ascensió, Pentecosta i l'expectativa de la joiosa esperança i vinguda del Senyor. Commemorant així els misteris de la redempció, obre les riqueses del poder santificador i dels mèrits del seu Senyor, de tal manera que, en cert sentit, es fan presents tothora perquè els fidels puguin posar-s'hi en contacte i emplenar-se de la seva gràcia i salvació" (n. 102).

Per tant, l'any litúrgic és un temps veritable de gràcia i de salvació, que recorda i viu el misteri de Crist, per fer-lo present i actual en el nostre temps.

La litúrgia organitza i distribueix els aspectes diversos del misteri de Crist al llarg d'un any, en el que anomenem temps litúrgics:

Advent: temps d'esperança, vigilant i joiosa, centrat en la vinguda de Jesús. És

un temps de conversió i pregària, per disposar-nos a acollir amb alegria el Senyor que ve.

Nadal: temps de celebració del naixement de Jesús per salvar-nos. El Verb ha assumit el que era nostre, per donar-nos el que era seu, i fer-nos partícips de la seva vida divina.

Quaresma: temps de penitència, austeritat, pregària, conversió del cor, com a preparació de la Pasqua.

Pasqua: temps de pau, d'alegria i d'esperança, celebrant la resurrecció del Senyor. Aquest és el temps fort per excel·lència.

Temps de durant l'any: és el temps en què s'aprofundeix el missatge de Jesús i del seu amor.

Veiem que el que és específic de l'any litúrgic és la vivència del misteri de Crist en el temps. És una nova oportunitat de gràcia i de presència del Senyor de la història; el mateix ahir, avui i sempre.

Hem de desitjar i aspirar que el nostre pas pels cicles litúrgics ens predisposi a conèixer més i millor la persona de Jesús, la seva vida i ensenyaments, per poder seguir-lo millor. ■

Neix ASRESOLA, associació per a l'ajuda dels privats de llibertat i les seves famílies (i II)

Acte de presentació de la nova associació.

REDACCIÓ

Montse Barcelona, voluntària amb més de vint anys d'experiència i membre destacat d'ASRESOLA, va explicar algunes de les tasques que fa l'equip: "Visitem les persones al centre penitenciari, les ajudem amb tota mena de gestions perquè estan molt perdudes. També facilitem que es trobin amb els seus familiars." Va anunciar que al febrer s'impartiran cursos de formació per a voluntaris.

Per la seva banda, Fernando Oriente, advocat penitenciari col·laborador de l'associació, va detallar les dificultats del sistema penitenciari, i el va qualificar com "un fracàs", on "ningú no està satisfet", tot destacant les altes taxes de reincidència.

Va dir que "el condemnat contempla la seva estada a la presó com una cursa d'obstacles". Amb dades a la mà, va constatar que el 50% dels reclusos homes a les presons catalanes són estrangers, xifra que assoleix el 35% en el cas de les dones. Tot i que va admetre que no està en mans d'ASRESOLA resoldre els problemes estructurals, va afirmar que la seva tasca és clau per mitigar els efectes negatius del sistema.

El doctor en Psicologia i professor universitari Francisco Javier Moreno, primer director del centre penitenciari Brians 1, també va participar en l'acte. Des de la seva experiència, va destacar que "l'home va ser creat per viure en llibertat i la presó genera conseqüències." Va comentar que l'entorn penitenciari depersonalitza i limita les expectatives, per la qual cosa és essencial el suport del voluntariat per al benestar emocional dels reclusos. "La presó genera conseqüències psicològiques, com

ara estrès, angonya i pèrdua d'autoestima", va afegir.

Un dels moments més emotius de la jornada va ser el testimoni d'en Roberto, un antic reclus que va compartir la seva experiència després de sortir de la presó: "Ho vaig perdre tot: casa meva, la meva família, les meves amistats. Em vaig trobar sol, sense saber on anar." Gràcies a ASRESOLA ha aconseguit una feina i ha rebut ajuda per cobrir les seves necessitats bàsiques: "No tenia què menjar, em van aconseguir un menjador i un lloc on dormir."

L'acte va concloure amb un torn de preguntes i aportacions del públic assistent, que hi va participar activament. El president Paco Pardo va qualificar la trobada com un èxit i va reafirmar el compromís d'ASRESOLA amb la reinserció de les persones privades de llibertat.

Mes informació: ASRESOLA, tel. 623 286 304, correu electrònic: gestion@asresola.es. ■

Cartes

Bisbe nou!

La catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat acollia la consagració i la presa de possessió del nou bisbe de la diòcesi, Mons. Xabier Gómez, bisbat on pertany el centre penitenciari Brians 2; per tant, és el nostre bisbe i des del centre preguem per ell.

Un bisbe jove, senzill i proper, així és com veiem el nou bisbe Xabier. Comença el seu ministeri episcopal i una de les seves primeres visites va tenir lloc el 24 de desembre per celebrar la missa del Gall al nostre centre, juntament amb el nostre capellà, el jesuïta P. Xavier Rodríguez.

M'agrada molt el seu lema episcopal: "Humilitas"; així és com hem de ser tots: humils, senzills i propers. Preguem pel nostre bisbe Xabier per tal que el seu ministeri sigui ple d'esperança, humilitat i porti la bona notícia de l'Evangeli a tot arreu. Acolлим el nou bisbe amb alegria i esperança. Aquesta és casa vostra!

A tots els que ara llegiu aquesta carta us demano que pregueu pel bisbe Xabier, per tots els bisbes, sacerdots, diaques, religiosos i religioses, i perquè mai no manquin pastors a la vinya del Senyor.

JOSEP FAJARDO FERNÁNDEZ

Mare Regina

Gràcies, mare Regina Governa, pel teu amor i pregàries per l'obra

de caritat amb la comunitat *Chimbote* Perú. Anys units per Déu i senties el dolor, la fam i la necessitat de tots. Una religiosa plena d'amor, comprensió i servei. Des de Montserrat caminaves pel sorral i el teu amor ens portava el mateix Crist sofrent per alleugerir tota necessitat espiritual o corporal. Vola alt, mare Regina. T'estimem i recordarem sempre a *Chimbote* Perú.

GUILLERMO ORTEGA

Més llengua a l'escola

Celebro la decisió del Govern de la Generalitat de Catalunya d'augmentar les hores de llengua en l'educació primària.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Nous canonges a la catedral de Còrdova

La catedral de Còrdova va viure el 7 de gener un dels seus moments més solemnes: la presa de possessió de quatre nous canonges (Pedro Cabello, Antonio Jesús Morales, Domingo Moreno i Joaquín Pérez), presidida pel bisbe Demetrio Fernández i el seu Capítol catedral, en un acte que va tenir tres escenaris.

Primer, el de la Sala Capitular, on van prometre complir les obligacions que comporta el desenvolupament dels seus càrrecs.

El segon va ser el Cor catedralici, on van ocupar la seu corresponent.

I el tercer escenari, l'altar major, on Pedro Cabello, en nom dels seus companys, va llegir unes paraules de gratitud en les quals va posar en relleu la seva millor disposició de lliurament generós i servei fidel a les tasques que els han estat encomanades, amb l'ajuda dels patrons de la ciutat i la intercessió de la Mare de Déu. Tot seguit, el prelat revestit amb la capa pluvial, mitra i bàcul, va pronunciar una allocució, en to cordial, proper i emocionat, aprofundint en el significat d'aquest acte, en la missió del Capítol i en la tasca que desenvolupa la catedral, de relleu i d'importància mundial per la seva bellesa, patrimoni i les meravelloses guspies que l'exalcen en "l'altura de mires" i en el desenvolupament de la seva tasca: el culte, la cultura i la caritat. Demetrio Fernández va exclamar: "Catedral, que n'ets, de preciosa, quina esplendor més magnífica que després, que abraça amb una acollida propera i fraterna tots els visitants, siguin de la creença que siguin, i que serveix primer, en la recordada expressió del papa Benet XVI, 'd'atri dels gentils', i alhora, 'd'Església Mare' per als cristians i per a tots els que descobreixen la veritable essència del cristianisme en la veritat, l'amor, la justícia i la pau." El bisbe es va referir a la "tasca assistencial" feta pel Capítol.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

“Hi ha una contradicció entre la importància del personatge i l’oblit del seu pensament”

El filòsof Ramon Rosales ha fet la tesi doctoral sobre el teòleg Dr. Joan Baptista Manyà

ANTON MONNER

Ramon Rosales Sebastià és catedràtic de Filosofia, llicenciat en Filosofia i Ciències de l'Educació per la UB, diplomat en Ciències Religioses per la Universitat de San Dámaso i doctor en Filosofia per la Universitat Ramon Llull. És un expert sobre la figura del teòleg gandesà Dr. Joan Baptista Manyà i Alcoverro (1884-1976). Recentment ha defensat la tesi doctoral sobre ell, titulada “Veritat i llibertat”, a la facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull, amb la qualificació d'excel·lent.

Com va néixer el seu interès per la figura de Mn. Manyà?

La meua coneixença de Manyà va començar farà uns trenta anys. Vaig ser deixeble de mossèn Joaquim Blanch, que va ser corresponsal a Tortosa de *Catalunya Cristiana*, quan ell era el president de la Fundació Manyà i em va demanar formar-ne part. De Manyà, jo no en sabia gran cosa, a banda de l'aura, que es repetia en els comentaris *sotto voce*, de ser un sacerdot incòmode per a la jerarquia episcopal i un gran teòleg. Quan penso en l'ofertament de Blanch, possiblement va intuir en mi un rebrot verd que s'havia d'empeltar a la soca de Manyà i que més endavant donaria fruit.

Quin ha estat l'objectiu de la seva tesi?

L'obra i el pensament de Manyà resten ignorats en la marginació de les cites col·lectives i dels clixés acadèmics d'escola. Hi ha una contradicció entre la importància del personatge i l'oblit del seu pensament. En aquest sentit, Gili Ribas considera Manyà —juntament amb Maragall, Cardó i Xiberta— com l'exponent

més clar del pensament cristià de començaments del segle XX a casa nostra. El propòsit de la tesi és oferir les bigues mestres de la filosofia i teologia de Manyà i contextualitzar-ne el pensament i l'obra.

Quins són els trets de l'ànima manyanista?

Tres són els pilars que l'apuntalen: sacerdot, intel·lectual (o home d'estudi, com a ell li agradava de referir-se) i catalanista. Aquests pilars ja ens anuncien que l'ànima manyanista és un camp sembrat de lluites, negociacions, armistícis i avinences. Manyà perseguirà la unitat de consciència que agomboli i unifiqui aquella tri-dimensió. Així, Manyà aconseguirà una treva acceptable entre les legions de la fe i la raó, però no una pau definitiva, ja que el misteri penetra la realitat. Pel que fa al catalanisme, es mostrarà intransigent quan l'acceptació d'una imposició contrària a les seves conviccions suposi, afirma, “una vilesa o traïció de la meua consciència de català amant de la seva terra i de la seva llengua”.

Quines són les raons del compromís de Manyà amb la llengua?

Manyà, a *Les meves confessions*, hi dedica tot un capítol, *Per què escric en català?* I en dona dues: la primera és ètica i de funcionament psicològic; la segona ens endinsa en l'àmbit polític. El primer que sorprèn és el mateix títol del capítol. Va haver de disculpar-se i explicar-se per escriure i predicar en català. Manyà es converteix en un rebel a la seva diòcesi, malgrat la seva immaculada ortodòxia cristiana. Admet implícitament que quan ell escrivia, fer-ho en català era una opció política.

Tenim la impressió que Manyà

“Per a Manyà, la vida humana és la construcció d'una ànima que cerca la coherència d'una unitat que lliurement se sotmet a la veritat”

Ramon Rosales, autor de la tesi "Veritat i llibertat", centrada en la figura del Dr. Manyà.

Portada del volum de memòries que el Dr. Manyà va publicar el 1965 i que Publicacions de l'Abadia de Montserrat va reeditar el 2007.

és un pensador aïllat, que lluita en la defensa de les seves idees des de la solitud. És correcta aquesta interpretació?

No, de cap manera. En primer lloc, cal desterrar la idea d'una institució eclesial monolítica. En el si de l'Església conviuen diferents visions que avalen un pluralisme. La colla de Manyà va ser un grup de sacerdots catòlics que en els anys 20 i 30 del segle XX van apostar per la utilització de la llengua catalana com a expressió del pensament filosòfic i teològic i en la pastoral de l'Església. Manyà, quan recorda els seus col·legues sacerdots que formaren part d'aquell grup, cita Cardó, Ll. Carreras, Bellpuig, Llovera i

Higini Anglès. Aquests serien els seus companys de quinta, i, d'entre els de més galons, també recorda d'Esplugues, Casanovas, Eudald Serra, el P. Ubach i el P. Albareda. Manyà forma part d'una generació que Conrad Vilanou ha etiquetat com a *noucentisme catòlic*. Manyà, com els seus companys de viatge, accepta el sistema polític de la Segona República en la línia marcada pel cardenal Vidal i Barraquer, i combat la teoria de la "catàstrofe total" que cercava el retorn de l'aliança entre el tron i l'altar.

Vostè, en el títol de la tesi, per què fa aparèixer les paraules "veritat" i "llibertat"?

Manyà, des de la seva muntanya,

d'aquest viure fora de la realitat, ens fa memòria que la seva situació d'un cert aïllament no és volguda. Manyà ens interpel·la, més enllà de si considerem encertades les seves idees, perquè mantenir la unitat i no contradir-se té un preu. Per a Manyà, la vida humana és la construcció d'una ànima que cerca la coherència d'una unitat que lliurement se sotmet a la veritat, i aquesta no pot ser l'excusa de la negació de la llibertat. La llibertat de consciència s'ha de preservar com el fons intangible de la dignitat humana, fins i tot quan aquesta llibertat s'adhereixi a l'error, del qual la veritat no ha de témer res. ■

Recuperació de les pintures de la capella Gitana a la presó Model de Barcelona

L'artista Helios Gómez, empresonat, les va pintar en homenatge a la Mare de Déu de la Mercè

Gabriel Gómez

Detall d'un dels àngels de la capella.

REDACCIÓ

El Departament de Cultura, de la mà del Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya, ha iniciat l'actuació per descobrir i consolidar les pintures murals originals que Helios Gómez va fer a l'anomenada capella Gitana, a la presó Model de Barcelona. Aquestes pintures no es poden veure des del

1998 perquè van quedar tapades sota diverses capes de pintura que encara les cobreixen.

El projecte es divideix en quatre fases i ara se n'inicia la segona, amb una durada aproximada de tres mesos. La primera va consistir en la realització de tot un seguit d'estudis previs, com analítiques i una prospecció, amb obertures de cales, de la pintura mural. Aquests estudis han confirmat l'existència de pintu-

ra mural a tota la cel·la, incloent el sostre, encara que no totes les parts amb escenes figurades o amb ornamentacions.

La segona fase, de descoberta de les pintures, és una actuació molt difícil perquè les capes superposades són molt rígides, estan molt adherides i s'han d'eliminar mil·límetre a mil·límetre per no malmetre la pintura original. Mitjançant sistemes mecànics i químics s'anirà fent la retirada de les capes de pintura superposades.

La consolidació es restringirà a l'estrictament necessari per estabilitzar la pintura mural durant el procés d'eliminació de la capa superficial. A més de la documentació habitual amb fotografia digital i mitjançant diferents tipus de radiacions abans, durant i després de la intervenció, una vegada descobertes les pintures murals també es farà una fotogrametria 3D de tot el conjunt.

En una tercera fase es restauraran les pintures murals un cop descobertes i en una quarta fase s'elaborarà un protocol de conservació preventiva. Posteriorment, es realitzarà la museïtzació de l'espai en consonància amb la resta de l'Espai Memorial que s'ubicarà a la quarta galeria i al panòptic.

La capella Gitana és el nom amb què es coneix la cel·la número 1 del primer pis de la quarta galeria, a l'antic corredor dels presos condemnats a mort i que cobria les funcions d'oratori. La cel·la, de 7,6 m², va ser pintada el 1950, durant una de les estades del pintor, cartellista i poeta Helios Gómez a la presó.

El nom de la capella ve donat pel fet que tots els personatges, inclosa la Mare de Déu i el Nen, estan representats amb la pell fosca característica de l'ètnia gitana, a la qual l'artista pertanyia i que sempre va reivindicar. Són unes pintures en homenatge als presos i a la seva patrona, la Mare de Déu de la Mercè. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

La biòloga Emmanuelle Charpentier i el codi de la vida —

Universitat Pompeu Fabra

Emmanuelle Charpentier ha fet descobertes molt importants.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

El mes d'octubre passat va estar entre nosaltres, a Barcelona, per ser investida doctora *honoris causa* per la Universitat Pompeu Fabra aquesta investigadora francesa, premi Nobel de Química del 2020, que també havia rebut el 2015 el premi Princesa d'Astúries, a més d'altres guardons. El seu nom és Emmanuelle Charpentier. Va néixer en un poblet prop de París a finals del 1968. Des de petita va sentir la necessitat d'aprendre coses del funcionament dels éssers vius i va acabar estudiant Biologia, especialitzant-se

en l'estudi dels bacteris i altres microorganismes. Es va centrar en el bacteri *Streptococcus pyogenes*, capaç de causar infeccions molt greus amb resistència als antibiòtics.

Ara és directora de la Unitat de Recerca de Patògens de l'Institut Max Planck d'Alemanya i la seva tasca ja ha aconseguit descobertes molt importants. Col·laborant amb la nord-americana Jennifer Doudna, gràcies al sistema CRISPR, va descobrir com atacar l'ADN de bacteris, cosa importantíssima i que s'aplica amb èxit. La denominació CRISPR és l'acrònim del nom en anglès que, traduït, seria: "Repeticions Palindròmiques Curtes Agrupades i Regularment Espaiades." És una família de seqüències d'ADN que el 1987 un grup japonès va descobrir i que el 1990 es va veure que podia tenir una acció introduint-se en el genoma, cosa que

es demostrà el 2000 i el microbiòleg d'Alacant Francis Mojica batejà amb el nom CRISPR que hem dit.

I Charpentier va identificar una molècula que té un paper clau en l'acció del CRISPR. Ho explicava el 2011 en un article a *Nature*, amb la col·laboració de Doudna, on manifestava com es podia usar com a eina genètica. Aquesta molècula s'ha anomenat Cas9. Tenim, doncs, que el CRISPR-Cas9 fa possible reescriure el codi de la vida de manera fàcil i precisa. Això obrí moltes perspectives, sobretot per tractar malalties genètiques. El 2019 es fundà la companyia CRISPR Therapeutics, que cura pacients del trastorn sanguini anomenat *beta talassèmia*, i on un científic xinès ha modificat tres embrions per fer-los immunes a la malaltia del VIH. Segurament seguiran més aplicacions... ■

GENT DE CASA

Eduard Vitòria Miralles

Flickr / Jordi Domènech i Arnaud

El P. Eduard Vitòria va ser el fundador de l'Institut Químic de Sarrià.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

El pare Vitòria, Eduard Vitòria i Miralles, havia nascut el 25 d'agost del 1864 a Alcoi, en una família de set germans. Orfe de pare des dels quatre anys, als deu va entrar d'alumne intern al Col·legi de Sant Josep dels jesuïtes a València.

Acabat el batxillerat, va marxar a Madrid per cursar ciències exactes i, finalitzada la carrera, va ingressar a la Companyia de Jesús el 1886. Al noviciat del monestir de Veruela cursà

Humanitats i Filosofia; Ciències Químiques a la Universitat de Barcelona i es va llicenciar a València el 1896, amb premi extraordinari. Després marxà a la Universitat de Lovaina, d'on tornà el 1904 amb el doctorat.

A Roquetes, l'any 1905, al costat de la Facultat i l'Observatori de l'Ebre que tenia la Companyia, va obrir el Laboratori Químic de l'Ebre, amb seccions de química del carboni, anàlisi mineral, quantitativa i orgànica, electrolisis i altres dependències, com una biblioteca especialitzada.

Quan l'any 1916 la Facultat de Teologia i Filosofia es trasllada de Roquetes al poble de Sarrià, encara independent de Barcelona, el laboratori va seguir a la facultat i agafà

el nom d'Institut Químic de Sarrià, que encara perdura.

No tots els temps van ser fàcils. El decret d'expulsió dels jesuïtes d'Espanya el 1932 l'afectà, però el pare Vitòria assolí continuar l'activitat a Barcelona amb nous noms i locals, fins al sotrac de la guerra el 1936. Aleshores va fugir a Itàlia, continuant el 1939 la labor empresa.

En vida va publicar nombrosos treballs i va rebre importants guardons, entre ells la Medalla al Mèrit del Treball el 1955, quan l'Institut complia 50 anys i se li va retre un gran homenatge. Va morir a Barcelona, a la residència de la Companyia, el matí del 22 de setembre del 1958, als 94 anys. ■

ROSA PICH

També hi ha Cel

Editorial Albada, 2024, 90 pàg.

Malgrat els embats vitals, Rosa Pich explica el secret per irradiar energia positiva: la pregària. Ha après a sobreposar-s'hi des de la confiança en Déu. És testimoni de l'ajuda divina que el creient sap que rep quan abraça la seva Creu.

MATEO BAUTISTA

Duelo por la muerte del amigo y la amistad

Editorial San Pablo, 2024, 308 pàg.

Basant-se en figures exemplars del cristianisme, com sant Agustí, el rei David o Jesús de Natzaret, l'autor analitza les etapes del dol en l'amistat i ofereix les claus per superar la mort d'un ésser tan estimat.

ALFRED XUERES

Mis días con Benedicto XVI

Ediciones Palabra, 2024, 376 pàg.

En aquest diari emergeix una imatge veraç i genuïna de l'home Joseph Ratzinger i del papa Benet XVI. L'autor va acompanyar el Sant Pare en el context de la seva vida quotidiana i comparteix els seus records d'aquell període.

DAVID BELLOS i ALEXANDRE MONTAGU

Copyright

Ediciones Península, 2025, 448 pàg.

El *copyright* està arreu i és la base del nostre sistema econòmic. Per entendre la seva irrupció, cal viatjar fins a inicis del segle XVIII, quan els drets d'una obra literària eren de l'impressor i no del seu autor.

HELENA RUFAT CASALS

Les ànimes fidels

Edicions 62, 2024, 208 pàg.

A la primavera del 1938, la infermera britànica Patience Gertrude Darton arriba a València per col·laborar amb el bàndol republicà. És una dona jove i feliç, que encara no coneix totes les cares de la guerra.

MONTSE ALBETS

Només terra, només pluja, només fang

Edicions del Periscopi, 2024, 201 pàg.

A Ca la Viuda, petit mas d'un poble, hi batega l'essència de tots aquells que hi van viure i que esperen pacientment el retorn de l'última dona de la família. I un dia hi arriba la Maria, completament desconcertada...

CRÍTICA DE CINEMA

Subsistir malgrat les adversitats _

MERCÈ LAJARA

Llicenciada en Biologia i
doctora en Bioètica

Dreamworks, creadora de films d'animació molt recordats com *Trolls*, *Kung Fu Panda* o *Com ensinistrar un drac*, ens porta una original producció titulada amb el que sembla un contrasentit, *Robot salvaje*. I és que aquest nom descriu molt bé el contingut de la pel·lícula. La trama es basa en el llibre homònim escrit per Peter Brown. Per un accident, una sèrie de robots cauen en una illa deshabitada. Un d'ells aconsegueix activar-se i haurà d'enfrontar-se no només amb el terreny verge que l'envolta, sinó amb els seus habitants animals. Però el més entranyable de la història és que Roz, la robot, esdevindrà mare d'una cria d'oca, Brillo, al qual haurà d'ensenyar a sobreviure.

Un dels temes que es tracten és l'adaptabilitat i la superació de les dificultats. Tant Roz com Brillo no es donen per vençuts i lluiten per vèncer els entrebancs que es troben en la vida. És especialment emotiu tot el que fa la robot per ajudar en Brillo a volar! Els animals del bosc, en un primer moment, reaccionen en contra d'aquest ésser estrany que ha entrat en el seu entorn. De mica en mica, però, davant la bondat de Roz,

aniran descobrint en ella algú en qui poder confiar. Finalment s'imposarà la solidaritat entre tots. És remarkable com viuen les diferències els habitants de l'illa que esdevenen, finalment, una riquesa, que és la clau per ajudar-se entre ells i superar els obstacles per subsistir malgrat les adversitats.

A més de la relació entre Roz i Brillo, és especialment entenedora la figura de la guineu que viu sola i allunyada dels altres animals i que al principi intenta aprofitar-se de Roz. De mica en mica, aniran aprenent i ajudant-se l'una a l'altra fins que la guineu li arriba a dir que l'estima perquè mai ningú no l'havia tingut en compte i s'havia sentit valorada i estimada per primera vegada. Sentia que havia trobat una amistat de debò.

Potser un tema col·lateral, però suggeridor, és el fet que Roz acaba qüestionant les normes rebudes dels seus dissenyadors. Ho fa a partir de les noves situacions que se li van plantejant i que la fan optar pel que creu que és el bé dels habitants de l'illa. Les seves opcions guiades per l'estimació la portaran molt lluny. Roz arribarà a donar-se ella mateixa per salvar els seus amics. ■

AMB BON HUMOR

"ROBOT SALVAJE"

DIRECTOR: Chris Sanders

GUIÓ: Chris Sanders basat en el

llibre de Peter Brown

MÚSICA: Kris Bowers

Estats Units, 2024

Animació, 98 min

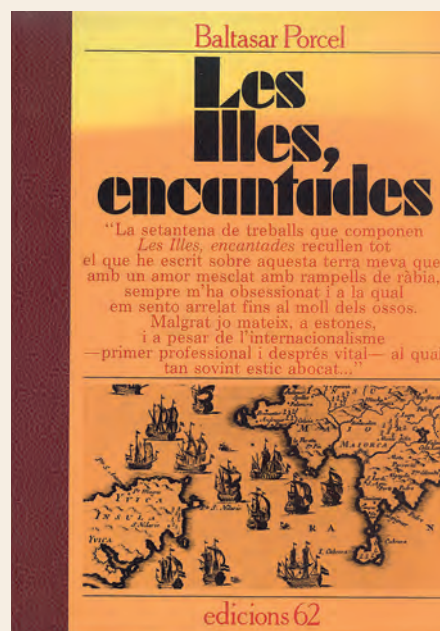
CRÍTICA LITERÀRIA

L'estil porcelià

**MN. JOSEP RUAIX
I VINYET**

*Eclesiàstic, gramàtic i
escriptor*

BALTASAR PORCEL

Les Illes, encantades

Edicions 62, 1984, 390 pàg.

He llegit (i, en part, rellegit) aquest recull de treballs de Baltasar Porcel (Andratx, 1937 - Barcelona, 2009) referents a les illes Balears. Aquest escriptor mallorquí destaca pel seu domini de la llengua i, per tant, bé mereix el qualificatiu d'estilista. Provo d'anotar uns quants trets del seu estil.

Les primeres qualitats que hi trobo són la seva modernitat, caracteritzada per la claredat expositiva i pel predomini de les frases curtes —en aquest sentit, és freqüent en ell l'elisió de la preposició *amb* quan fàcilment es pot sobreentendre—, com també la riquesa i originalitat en l'adjectivació, qualitats que recorden la prosa de Josep Pla. Exemple (pàg. 159): “Les figueres són de brancam baix i d'ombra compacta, a redós de la qual el pagès deixa el gerricó amb aigua perquè s'hi mantingui fresca. Tot d'una hi acudeix, però, una corrua de formigues carnisseres, roges i negres, que moren ofegades. Les figues, inflades, es clivellen, vermella la polpa” (noteu, en la darrera frase, l'elisió esmentada). Una variant de l'estalvi de la preposició comitativa és l'ús del participi absolut (equivalent a l'ablatiu absolut llatí). Ex. (pàg. 368): “...he vist navegar un veler o una llanxa, amb la màquina pistonejant regularment, els llums de posició encesos” (última frase).

Una altra qualitat és la varietat de recursos, com ara fent servir l'estructura “substantiu + de + substantiu” amb el valor de “substantiu + adjectiu” (mena d'hendiàdis que, malgrat ser força usual, no trobo tipificada en els manuals de retòrica). Ex. (pàg. 101): “Llavors ja tenia anys, però no havia entrat, encara, en la devastació de la vellesa” (= “en la vellesa devastadora”).

Com ja s'ha vist en els pocs exemples, Porcel descriu molt bé. D'altra banda, com a autor mallorquí fa servir bastants termes propis del sucós llenguatge insular, però en conjunt s'adapta a l'estàndard català, cosa que el fa llegible fàcilment al públic en general. Per això, malgrat els anys passats des de l'edició que comento, el llibre conserva tota la seva vigència literària. ■

UN NOU LLINDAR

Coherència

Quan el vent bufa fort, com succeeix molt sovint a les nostres illes, i canvia ràpidament d'orientació, som propensos a deixar-nos endur cap a una direcció no esperada ni volguda. El mateix passa amb la nostra manera de ser quan no hem adquirit una personalitat consistent o passam la vida fluctuant entre moltes tendències. Som com penells que s'orienten a la sort de qualsevol vent i no arribem a decidir-nos per una direcció ben definida, un sentit de fiar.

Això demana que haurem de fer tot el possible perquè el nostre sí sigui sí i el nostre no sigui no, que no adoptem una moral de situació mancada de conviccions pròpies, que actua segons les circumstàncies i les pròpies conveniències. Seria una greu irresponsabilitat.

El preu d'un subjectivisme irreflexiu o d'un narcisisme que ofega és l'enemic més declarat de qualsevol actitud social i de la mateixa solidaritat. La solució és posar un bon fonament a tot allò que pensem i fem, que sigui consistent a partir d'aquell valor absolut que orienta tots els altres, com el primer escaló que els aguantava tots.

Necessitem un principi unificador i ben segur que està en cadascú, en el seu interior: és una força que no és elaboració nostra sinó que prové d'Algú que ens ha habitat, que ens unifica i ens projecta a actuar amb seny, amb maduresa, ens aglutina i ens envia a ser agents de reconciliació.

Afavorim-ho al màxim. Podem donar rostres humà i diví, transformant tot el nostre voltant. Diu una pregària hindú: “No venc a vós solament pel glop d'aigua, sinó per la font mateixa. No venc cercant guiatge només fins a la porta, sinó fins a dintre de la casa del Senyor. No cerco solament el present d'amor, sinó l'Amor mateix.”

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Pilarín Bayés, Santi Collel, Ángeles Conde,
Carme Escales, Juanjo Fernández, Quique
Fernández, Antonio Gil, Mercè Lajara,
Concepció Huerta, Ignasi Miranda, Josep
Miró i Ardèvol, Glòria Monés, Anton Mon-
ner, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Pepe
Pedregosa, Joan Pallarès-Personat, Quique,
Franc Rigol, Josep Ruai, Sebastià Taltavull,
Montserrat Unterlöhner

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

El **dimarts 21 de gener** comença el curs en línia *Despolaritzar els conflictes. Claus per sortir de la dinàmica "no-saltres contra ells"*, amb Joan Morera. Més informació: www.cristianismeijusticia.net.

INTERIORITAT

El **dissabte 25 de gener**, a les 10.30, espai de silenci i pregària al Casal Don Bosco del centre salesià Martí-Codolar de Barcelona. Més informació: tel. 616 947 158.

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 26 de gener**, a les 17.00, concert de temes de cinema de la coral Taller de Músics a favor de la Fundació Manos Providentes (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

PASTORETS

El **diumenge 26 de gener**, a les 17.00, representació dels Pastorets a la Sala Cabanyes de Mataró.

RENOVACIÓ CARISMÀTICA

El **cap de setmana 1 i 2 de febrer**, a la residència de Martí-Codolar de Barcelona, 50a trobada de la RCCeC Catalunya amb el tema *Qui m'estima, guardarà la meva Paraula (Jn 14,23)*. Més informació: tel. 605 374 163 (Sandra).

Girona

ECONOMIA

El **dijous 23 de gener**, a les 19.30, conferència i presentació del llibre *Invertir per vestir un nou món*, de Bernat Sellarés, al Centre Catòlic de Blanes.

Sant Feliu de Llobregat

SANT FRUCTUÓS

El **dimarts 21 de gener**, a les 20.00, el bisbe Xabier Gómez presideix l'eucaristia a la catedral en la memòria dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi.

ECUMENISME

El **divendres 24 de gener**, a les 19.00, pregària ecumènica a la catedral presidida pel bisbe Xabier Gómez.

IX SETMANA DE LA BÍBLIA

El **dissabte 25 de gener**, a les 11.00, visita guiada al fons papiraci de Josep O'Callaghan amb Alberto Nodal a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. Inscripcions: animacio-biblica@bisbatsantfeliu.cat.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 7 al 9 de febrer**, taller de psicologia i espiritualitat *Vorejant l'ànima humana: els somnis*, coordinat per Antoni Pou (tel. 973 201 699).

Tarragona

CATEDRAL

El **dissabte 25 de gener**, a les 11.00, visita guiada a la catedral a càrrec de Coloma Bartra i M. Joana Virgili.

Terrassa

SANT ANTONI

El **diumenge 19 de gener**, a les 12.30, festa de Sant Antoni Petit, benedicció d'animals domèstics a la plaça de l'Església de la Garriga.

CONCERT

El **diumenge 19 de gener**, a les 17.30, concert de cant gregorià amb la Schola Cantorum Cantus Fugiens i l'organista J. García-Sierra Moreno a la paròquia de Sant Esteve de Granollers.

Tortosa

ECUMENISME

El **divendres 24 de gener**, a les 20.30, pregària ecumènica a la capella de la Verge del Carme de Vinaròs.

Vic

COVA DE MANRESA

El **cap de setmana del 24 al 26 de gener**, recés sobre *L'acte sagrat de menjar* amb Xavier Melloni, s.j., i Mónica Mínguez (tel. 938 720 422).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè migrants, refugiats i afectats per les guerres vegin respectat el seu dret a l'educació

“Per aportar el teu granet de sorra l’únic que necessites és una idea i la voluntat per dur-la a terme”

MACIÀ GRAU

Ignacio García Lecuna és estudiant de tercer any de Relacions Internacionals a la facultat Blanquerna, de la Universitat Ramon Llull. Després d’anar com a voluntari al Camerun, on va veure de primera mà les dificultats que pateixen els infants pel que fa a educació, va decidir sumar-se al projecte “Tembo Clothing”. Aquesta marca de roba benèfica destina el 100% dels seus beneficis a la recaptació de fons per atorgar beques i donar suport a l’educació dels joves que viuen al suburbi de Mukuru a Nairobi, Kenya.

Què és “Tembo Clothing”?

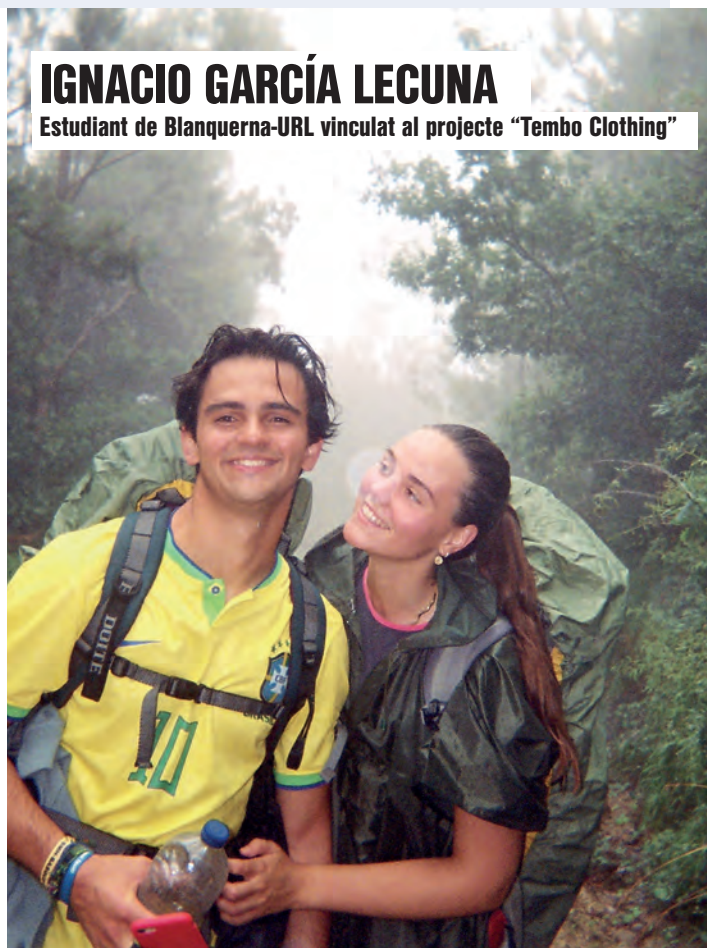
És una iniciativa que neix de les experiències viscudes per Gonzalo Balcells i David Viñeta, dos nois del col·legi Viaró Global School, després d’haver passat tres setmanes fent voluntariat a Nairobi, Kenya. Durant la seva estada, van col·laborar en la construcció de les instal·lacions esportives d’un col·legi local i van impartir classes a les escoles locals. Totes aquestes experiències els van marcar profundament i els van portar a crear aquesta marca per continuar col·laborant de manera activa, aportant-hi tota l’ajuda possible.

Per què vas decidir col·laborar amb “Tembo”?

El Gonzalo i el David són bons amics meus des de fa ja uns quants anys. Per a mi són una inspiració que demostra que l’únic que necessites és una idea i la voluntat per dur-la a terme per aportar el teu granet de sorra. També intento col·laborar en tot el que puc en la causa benèfica per la qual va ser creada. Jo vaig tenir la sort d’anar de voluntari al Camerun, i soc conscient de les dificultats que pateixen els nens en l’àmbit de l’educació als països d’Àfrica subsahariana. Coneixent la situació, i tenint l’oportunitat de fer-ho, no veig raó per no involucrar-me en tot allò que siguin iniciatives tan magnífiques com aquesta. Formalment, no hi estic vinculat de cap manera, però col·laboro amb ells presentant la marca i explicant en què consisteix a amics, familiars i fins i tot professors de la meua universitat, així com comprant i portant la seva roba en el dia a dia.

Ets creient? Com vius la fe?

Sí! Em considero una persona molt creient. Durant l’ESO i el batxillerat, vaig tenir la gran sort de poder anar al col·legi La Farga, on es van potenci-

IGNACIO GARCÍA LECUNA

Estudiant de Blanquerna-URL vinculat al projecte “Tembo Clothing”

Ignacio García, durant el seu voluntariat al Camerun.

ar, tant en mi com en la meua família, els valors cristians com mai. Això ens va ajudar a viure d’una manera molt més propera a Déu: ara anem a missa els diumenges, resem junts el rosari, em confesso cada cop que puc i intento mantenir una certa constància per formar-me. També intento viure la fe amb els meus amics. A més, sempre que puc m’apunto a voluntariats, per exemple portant el sopar a persones que viuen al carrer a les Rambles, o vaig al Cottolengo.

És fàcil ser jove i creient?

La societat està plena de crítiques i de missatges que proposen una forma de vida molt diferent dels valors cristians. Sentir que vas a contracorrent en una etapa de la vida en què seguim formant la nostra identitat es fa difícil en moltes ocasions. Però alhora, això fa que em torni més fidel i proper a Déu, ja que tot el que la seva paraula digui serà mil vegades millor que qualsevol producte de la societat on vivim. També va ser complicat ser creient al meu primer any d’universitat, on constantment sentia atacs cap al cristianisme per part d’alguns companys. Afortunadament, a hores d’ara això ha canviat. Conforme ha anat evolucionant la meua relació amb els meus companys, ha anat creixent també el respecte cap a les creences de tots en general, establint un lloc on hi ha interès per conèixer.

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT